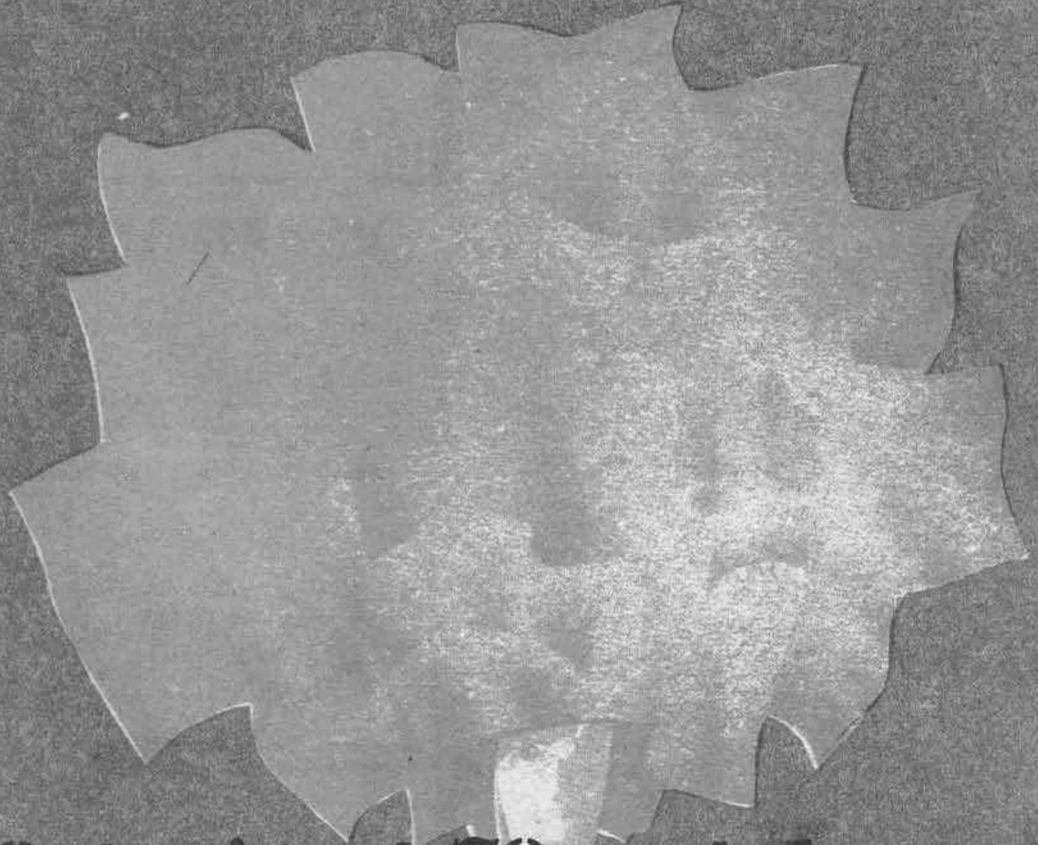
FAŞİZME KARŞI

GENÇ ÖNCÜLER

aylık siyasi gençlik dergisi sayı 4 haziran 79

15.16 HAZİRAN 70'DEN 1 MAYIS 79'A

İŞÇİ SINIFI UNUTMAYACAK VE AFFETMEYECEKTİ

GENÇLİĞİN BİLİMSEL SOSYALİST SESİ OLMA ONURUYLA BİR YIL

Bundan bir yıl önce, Haziran 1978'de Türkiye gençliğinin bilimsel sosyalist sesi olma göreviyle yayın yaşamına katılınmıştı. O ay çıkan dergide Genç Öncü Genel Başkanı Atalay, çıkış amaçlarını şöyle anlatıyordu:

"Genç Öncü" tüm örgütün, tek irade, tek karar, tek eylem öznesi olarak hareket edebilmesi için gerekli fikir ve haber alışverişini, görüş ve kararların ortaklaşmasını sağlayan önemli araçlardan" biri olacaktır.

"Genç Öncü, gençliği işçi sınıfının yandaşı yapma mücadelesini veren sosyalistlerin aynı doğrultuda yürümesini sağlayacak ideolojik silahtır.

"Genç Öncü, gençliğin burjuva gericiliğine, şovenizme, militarizme karşı sosyalist mücadele ruhu ve proletarya enternasyonalizmi ile eğitilmesinin aracıdır.

"Genç Öncü, gençliğin içine düştüğü sefaletin, yarına güvensizliğin, çaresizliğin yaratıcısı olan kapitalizmin sergileyicisi ve kapitalizme karşı her yandan yükselen sesidir.

"Genç Öncü, gençliği sahte dostların tuzaklarından korur ve sapmaların amansız düşmanıdır.

"Genç Öncü, gençliğin her türlü spor, sanat ve kültür çalışmalarında yol gösteren aracıdır.

"Genç Öncü, eğitim, örgütlenme ve eylem silahıdır. Örgütümüzü tamamlayan en önemli ögedir." (Yeni bir Dönemin Eşiğinde, Genç Öncü, sayı 1, sayfa 7)

Bunlar her an daha yetkin bir dergi hazırlama amacıyla temel alınan ilkeler olmuştu. Üzerinden bir yıl geçmesine karşın, bugün de gençliğin bilimsel sosyalist sesi olma görevini bu ilkeleri temel alarak sürdürmekteyiz.

Bir yıl boyu, diğer gençlik dergilerinin tam tersi bu yolda, gençliğin enternasyonalist ruhla yetiştirilmesi için, hareketimizin yaşam damarı saydığımız yoldan, işçi sınıfının politik hareketinin yolundan milim şaşmadan en yoğun biçimde sayılarımızı hazırladık.

Dergimiz için, Türkiye'nin tüm yörelerine, tüm gençliğine seslenen bir ortak yayının taşıyacağı sakıncaları bilerek, ancak bunların bizi sınırlayamayacağının bilinciyle, ideolojik bir yayın olmaya özen gösterdik. Bu, hareketi dıştan gözleyenlerce anlaşılamayacak bir şeydi. Ancak ülkemizin tüm yörelerinden işçi, köylü, öğrenci gençler yayına sahip çıktıkça, gençliğin sahte dostları olan kimi grupların yayınlarını da etkiledik. Tüm gençlik yayınları olabildiğince 'ideolojik' niteliğe bürünmeye çalıştılar.

Bu, bilimsel sosyalizmin bakış açısının doğal bir sonucuydu. Her çıkan sayımızla bir kez daha ve daha geniş çevrelerce doğrulanan bir gerçek oldu.

(Devamı 23. sayfada)

O Faşizme karşı GENÇ ÖNCÜ ler

BU SAYIDA

contents

monthly political review for youth

Faşizme Karşı Genç Öncüler Aylık Siyasi Gençlik Dergisi ● Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hasan Keskin. Adres Hasan Keskin Hürriyet Bulvarı Karaosmanoğlu İşhanı Kat 5/503, Basmane İzmir ● Fiyatı: 10 TL Abone 6 aylık: 60 TL Yıllık: 100 TL. Yurtdışı 2 katıdır. ● Posta Çeki No: Gürbüz Özaltınlı 114715 - BASILDIĞI YER: S.S. TÜKEL GAZETECİLİK VE MATBAACILIK (İZMİR)

1 MAYIS ANTİ DEMOKRATİK UYGULAMALARI YARGILANDI

Mayıs ayının 17 ' sinde Kartal'da, 18'inde Şişli-Pangaltı'da, 19'unda ise Merter'de 1 Mayıs'a konan yasakları, yasa dışı uygulamaları protesto için sokağa çıkan Türkiye İşçi Partisi ve GENÇ ÖNCÜ üyelerinin mahkemeleri yapıldı.

17 ' sinde ve 18 ' inde yapılan mahkemelerde protesto eyleminde bulunan TİP ve GENÇ ÖNCÜ üyeleri sıkıyönetimin sokağa çıkma yasağını ihlal ettikleri için 25' er gün hapisle cezalandırıldılar. Bu ceza süreleri kadar hapis yattıkları için tahliye edildiler. Ayrıca mahkeme gözaltına alma sırasında işkence yapan polisler hakkında soruşturma açılma talebinde bulunuldu.

Merter davası ise TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın ve işçi sınıfı partisinin önderlerinin olması nedeniyle politik protestonun gerekçelerinin açıklandığı, 1 Mayıs'a konan yasa dışı kısıtlamaların yargılandığı mahkemeye dönüştü. 1 Mayıs'ta yapılan işkenceler, hayvanca saldırılan bütün açıklığıyla sergilendi. Sosyalistlere tuzaklar kurmak için hazırlanan tutanak ve ifadelerdeki yalanlar ortaya çıkarıldı.

Bu mahkemelerin sonuçları ne olursa olsun sosyalistler işçi sınıfının haklarını herşeye rağmen savundukları için beraat ettiler. Emekçi halkın çıkarlarına göz dikmiş olan burjuvazi ve onun takdirleri ile iş yapan icazetli solcular mahkum oldular.

Üç mahkemede göstermiştir ki, işçi sınıfının ve emekçi halkın çıkarlarını sonuna kadar en tutarlı, en kararlı biçimde savunan güç sosyalistlerdir. Diğer ilerici, demokrat güçlerin burjuvazi karşısında tutarlı bir çizgi izlemesi sosyalistlerin örgütlülüğüne ve gücüne bağlıdır.

Sosyalistler 1 Mayıs'ın İstanbul'da yapılmasına bir inatlaşma sonucunda direnmemişlerdir. İşçi sınıfı verdiği mücadeleler sonucunda birtakım haklar kazanır. Daha sonraki mücadelesinde elde ettiği haklara sıkı sıkı sahip çıkarak ve onları kullanarak savaşını yürütür. Kanını, canını vererek, yıllarca zorlu savaşı sonucunda kazandığı hakları ne bahane ile olursa olsun bir adım bile terketmez. Yine ne bahane ile olursa olsun haklarına el uzatılmasına izin vermez. Çünkü sınıf mücadelesi ona öğretmiştir ki kendisine dayatılan her geri adım başka geri adımların başlangıcıdır. Ve tavizler tavizleri izleyecektir.

19 Mayıs'taki Merter davasında bir çerçevede 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasının neden kazanılmış hak olduğu, yasaklamanın işçi sınıfı mücadelesine yönelmiş bir tehdit olduğu TİP Genel Başkanı Behice Boran, GENÇ ÖNCÜ Genel Başkanı Abdurrahman Atalay ve Av. Alp Selek, Av. Orhan Apaydın tarafından verilen sözlü ifadelerde ve savunmalarda anlatılmıştır.

Behice Boran ifadesinde:

"Ayrıca 1 Mayıs dünyaca kabul edilmiş ve uygulanan uluslararası işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günüdür. Ülkemizde de 1 Mayıs kutlamalarının taa ulusal kurtuluş savaşı yıllarına kadar geriye uzanan bir geçmişi vardır. 1979'dan beri bu gelenek yeniden canlandırılmış(tır.)....

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler verdikleri 36 şehitle 1 Mayıs gününe ve alanına imzalarını atmışlardır. 1 Mayıs'ı kutlamak, işçi sınıfımızın uzun mücadeleleriyle ve kanıyla kazandığı müktesep bir hak olmuştur.

... Sıkıyönetimin 1 Mayıs'a ilişkin İstanbul'daki yasakları kabul edilebilir mantıki gerekçeden yoksundur... Hem "olay çıkabilir" sözde gerekçesi geçerli idiyse, İzmir'de yapılmasına neden müsaade edilmiştir? Sıkıyönetimin bulunmadığı İzmir'de şiddet olayları çıkmasını önleyici önlemler alınabiliyorsa, sıkıyönetimin bulunduğu İstanbul'da haydi haydi alınabilirdi.

... Buna rağmen 1 Mayıs'ın İstanbul'da kutlanmasına müsaade edilmemişse, bunun nedeni "olay çıkabilir" gibi sözde gerekçelerin ötesinde aramak gerekir. Emperyalizm ile iş ortaklığı yapan büyük sermaye sınıfı ve gerici tutucu çevreler işçi sınıfının gücünden ve bu gücün bir göstergesi olan 1 Mayıs kutlamalarından tedirgindirler; işçi sınıfına kendilerince 'haddini bildirmek' demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlamak isteğindedirler. İstanbul'da konan 1 Mayıs yasakları bu isteğe hizmet etmiştir. işçi, emekçi kitlelerin hak ve özgürlüklerine baskının, saldırının bir ifadesi olmuştur. Bu açıdan da sözkonusu yasakları protesto etmek işçi, emekçi halkımıza karşı bir demokrasi görevi olmuştur."

Av. Orhan Apaydın ise:

"1 Mayıs Dünya İşçilerinin bayramıdır... Bir yerde bayram yapmak için izin almak ya da beyanname vermek yükümlülüğü, ... bir hakkın yasaklanması, yasal ve hukuki açıdan mümkün olmayacağına göre sıkıyönetim komutanlığının sokağa çıkma yasağını içeren bildirisi de bu nedenle yasal dayanaktan yoksundur" demiştir.

TİP MYK üyesi Avukat Alp Selek de yasaklamaya ilişkin şunları söylemiştir:

'Uluslararası düzeyde kabul edilen ve ülkemizde de bu gelenek doğrultusunda kutlanan 1 Mayıs işçi bayramı töreninin yasaklanması demokratik bir hakkın kullanılmasının engellenmesidir.

Kanunlarda var olan yetkiler, ancak gene Anayasa ve kanunlardaki ölçülerin nesnel gerçekliklere uygun olarak kullanılmasıyla geçerlilik kazanır. Bu geçerlilik ve gerekliliklere uygun düşmeyen politik tutumlarla, Anayasa'da yer alan 'temel bir hakkın özüne dokunmama ilkesinin ihlalini, hukuk adına kabul etmeye olanak yoktur.

Önemli olan, bir hakkın kağıt üzerinde var olması değil, bu hakkın fiilen kullanılabilmesidir. Oysa, 1 Mayıs'ta anayasal demokratik bir hakkın kullanılması iktidarın tamamen politik bir kararı ile engellenmiştir."

Sosyalistler mahkemelerde huzur adına, anarşiyi önlemek adına 5,5 milyonu evine hapsederek 1 Mayıs kutlamalarının engellenmesinin demokrasi ile, emekçi halkın çıkarlarını savunmak ile hiçbir ilişkisinin olmadığını, tam tersine sermaye cephesinde yer alınacağını, iktidara

ve sıkıyönetime kolay unutmayacakları bir biçimde öğretmişlerdir.

Mahkemede, 1 Mayıs'ı kutlamak için sokağa çıkan TİP ve GENÇ ÖNCÜ üyelerini saldırgan, eli sopalı ve taşlı, anarşi çıkarmayı amaçlayan bir avuç kalabalık gibi göstermeyi amaçlayan bir tutanak ortaya çıkmıştır. 1 Mayıs günü Merter'de gözaltına alınmalardan sonra olay yerinde tutulduğu anlaşılan tutanakta "polise grubun içinden ateş açıldığı, dur ve dağıl ihtarına rağmen dağılmadıkları, polise bağırarak karşılık verdikleri, taş, sopa ve yumruk ile saldırdıkları, panik sırasında kaçışan bir kısım insanların yerde yatan arkadaşlarını çiğnedikleri ve yaraladıkları" yazılı idi. Tutanağı askeri görevliler, polisler ve bekçiler imza altına aldıkları görülüyordu.

Ama polis ve askerlerin ifadeleri, sorulan sorulara yanıtları ile sosyalistlerin 1 Mayıs kutlamalarını gölgelemek için hazırladıkları mizansen iflas etti. Çünkü ilk tanıklara polise saldırının olup olmadığı sorulduğunda duruşma yargıcı tutanağa imza atanların olayların hepsine şahit olmak zorunda olmadığını açıklamasına rağmen hiçbir tanığın bu saldırı olayını görmediği ortaya çıktı. Yine hiçbir görevli tutanağı hazırladığını kabul etmiyor, kendisini sadece imza ile sınırlıyor, tutanağı kimin hazırladığını ısrarla saklıyorlardı. Böylece sosyalistleri mahkum etmek için hazırlanan tutanak şimdi sosyalistlerin elinde işkencecileri, emekçi halk düşmanlarını yargılayacak belge durumuna geldi.

Askeri ve polis görevlilerin işkence olayından kaçmak ve görmediklerini isbat için yalan söylemeleri, yalanlarının ise diğer şahitlerin ifadesi ile sürekli çelişmesi onları zavallı bir duruma düşürdü. Hele bir askeri görevlinin dayak olayını görüp görmediği sorulduğunda "dayak atılmadı, suçlular düzgün sıralar halinde otobüslere bindiriliyorlar, yolu şaşıranlara polis copla işaret ediyordu" demesi durumu bütün açıklığı ile gözler önüne serdi.

Bu komplolar, yalan ifadeler, işkenceler elbette ortada kalmayacak, bunların hesabının yapanlardan birer birer sorulması demokratik hak ve özgürlükleri korumanın bir adımı haline getirilecektir.

Mahkemeler çok kısa sürdü. Bu kısalığın en önemli nedeni duruşmaların kamuoyunun dikkatini toplaması ve birer anti-faşist gösteri haline dönüşmesidir. TİP ve GENÇ ÖNCÜ üyeleri haklı bir davayı savunmanın gücü ve emekçi halkın desteği ile çok güçlü bir durumdaydılar.

1 Mayıs 1979 tüm işyerlerinde, mahallelerde ve okullarda değişik görüşten insanları demokrasiyi savunmak için biraraya getirmiştir. CHP iktidarını destekleyen emekçilerin kendi partilerinin sağa kayışına ve anti-demokratik uygulamalarına karşı çıkmalarını ve seslerini yükseltmelerini, tutuklular ile dayanışma içine girmelerini sağlamıştır.

"CHP tarafından şiddet eylemlerini önlemek gerekçesi ile ilan edilen sıkıyönetimin kendisinin bir şiddet unsuru haline geldiği" (Behice Boran ilk sorgusu) ve tehlikeli bir biçimde emekçi halkın haklarını kısıtladığı açığa çıkarılmıştır.

Burada 1 Mayıs sonrasındaki bir tartışmaya değinmekte yarar vardır 1 Mayıs eylemlerinin kitlesel kutlanması gerektiği, halbuki İstanbul'daki kutlamaların kitlesel olmadığı, bu yüzden hiçbir anlam ifade etmediği söylenmektedir. Öz olarak kendi teslimiyetçiliklerini örtmek için uydurulan gerekçelerinden birisi olan bu savı her yönden parça parça etmek mümkündür.

İlk olarak işçi sınıfının birlik, dayanışma ve eylem günü olan 1 Mayıs egemen güçlere karşı bir eylemdir. Kitleselliği bu çerçevede geçerlidir. Ama burjuvazinin gösterdiği ve kovaladığı yerde, onun çizdiği sınırlar içinde kutlanacak 1 Mayıslar sayı ne olursa olsun teslimiyetçiliğin ta kendisidir.

İkinci olarak birkaç bin kişi ile kutlanan 1 Mayıs'ı her yıl yüzbinlerle kutlanan 1 Mayısların kitlesel biçimde devamı saymak işçi sınıfının gücüne küfretmektir.

Son olarak İstanbul'daki kutlamalar bir yanıyla sadece öncünün gücüne dayanan dar kutlamalardır. Ama dar olmasının nedenleri üzerinde durulduğunda demokrasi güçlerinin birlikte eyleminin, kitlesel eylemlerin reddedilmesi sonucunda bu noktaya gelinmediği görülmektedir. Türkiye İşçi Partisi ve GENÇ ÖNCÜ bütün eylemlerde olduğu gibi 1 Mayıs eyleminde de faşizme karşı güçlerin birlikte eylemine önem vermiştir ve bunun sonuna kadar gerçekleştirmeye çalışmıştır.

Sonuç olarak tek başına kalmıştır. Bu durumda ise demokratik güçlerin birlikte eylemi sağlanamadı gerekçesi ile geri çekilmesi faşizm karşısında gerilemek olacağı için direnmiştir.

Eylem bir yanı ile dar eylem olmakla birlikte sonuçları nedeniyle kitleleri harekete geçiren bir eylemdir. Ve 1 Mayıs değerlendirmelerinde bu yön gözden kaçırılmak istenmektedir.

Örneğin İzmir veya başka bir şehirdeki 1 Mayıs kutlamaları adı altında yapılan mitingler mitingi düzenleyenlerin reklam aracı olmaktan başka ne işe yaramıştır? Ülkemizdeki faşizmin tırmanışına ve sıkıyönetimin antidemokratik uygulamalarına karşı kitlelerde nasıl bir direnme bilinci yaratmıştır?

Demek ki bir eylemin doğruluğu ya da yanlışlığı esas itibariyle sayılardan başka göstergelerle açıklanabilir. Yığınların bilincinde yarattığı değişiklikler, gösterdiği hedeflerin doğruluğu devrimci eylem için ana noktadır. Bu tesbitler doğrultusunda yığınlar seferber edilmeye çalışılır. Bilinçli öncülük, bilimsel sosyalizme dayanan öncülük budur. Diğeri yani yığınlardaki yılgınlık düşüncelerini körükleyerek, bir anlık başarı uğruna hareketin uzun vadedeki çıkarlarını ayaklar altına almak kitle kuyrukçuluğudur.

İşte bu nedenlerle sayısal olarak daha önceki yıllardaki 1 Mayıslarla kıyaslanmayacak derecede az olmasına rağmen İstanbul'daki kutlamalar diğer 1 Mayıs'ların devamıdır ve nitelik olarak da onlardan bir derece daha üsttedir. Yığınlarda direnme bilinci yaratmış ve her şeye rağmen 1 Mayıs'ın sürekliliğini sağlamıştır.

TİP ve GENÇ ÖNCÜ üyelerinin gözaltına alınması ile "1 Mayıs tutukluları serbest bırakılmalıdır" kampanyası en geniş kitlelerin desteği ve aktif katkısı ile sürmüştür. Binlerce işçi, emekçi, ilerici, demokrat, yurtsever sosyalistlerin açtığı kampanyaya imzaları ile katılmışlar, yüzbinlerce lira bağış vermişler, başbakana ve diğer yetkililere binlerce protesto telgrafı göndermişlerdir. Bu eylemler süresince CHP iktidarının sağa kayışı, ve bunun halkımız için doğurduğu tehlikeler açık seçik işçi ve emekçilerin gözleri önüne serilmiştir. Sıkıyönetimin neden kalkması gerektiği anlatılmıştır.

Demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkma kampanyaları mahkemelerle en üst noktasına ulaştı. Merter davasına yurdun her yöresinden demokrasiye sahip çıkan avukatlar katıldı. Bu avukatlar aynı zamanda ülkemizdeki siyasi hareketlerin temsilcisi olarak ve onların tepkilerini dile getirmek için duruşmada hazır bulundular.

Mahkemelerde ifadelerde ve yapılan savunmalarda bir yandan kazanılmış haklar hukuk önünde sağlam temeller üzerine tortulup kalıcı hale getirilirken, diğer yandan hakların kullanımını engelleyecek yanlar en ileri zorlamalarla kullanılmaz hale sokulmanın adımları atılmıştır.

1 Mayıs eyleminden ve onu tamamlayanları eylemlerden sosyalistler önemli dersler çıkarmışlardır. Bu dersleri sınıf mücadelesinin bütün alanlarında nitelik olarak 1 Mayıs 1979 aşacak eylemleri gerçekleştirmek için kullanacaklardır. Bu noktadan kalkarak tabanda her türlü ters propagandaya rağmen gerçekleştirilen eylem ve güçbirliğini yaygınlaştırmaya ve kalıcı hale getirmeye çalışacaklardır. Bir yandan güçbirliği için çalışırken bir yandan da sol gruplar içinde 1 Mayıs eyleminde içine düştükleri durumun anti - faşist mücadele açısından ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmaya çalışmalıyız. Sosyalistler bu görevlerini yerine getirirken intikamcı, itici bir konumda değil açıklayıcı ve yol gösterici, birleştirici konumda olmalıdırlar.

Bunu da çok önemli olan şu noktaların altını çizerek yaparlar.

Faşizme karşı politik avantaj kazanma hesapları ile hergün eylem birliğine çağırmak marifet değildir. Birlik gerektiren anlarda birliği engellemek, güçleri bölmek veya ilkeli davranmak diye bitmez tükenmez tartışmalara sokmak, en keskin görünüm altında eylemsizliği doğurmak, faşizme karşı güçlerin dağılmasını dile getirir. 1 Mayıs eyleminde böylesi bozgunculuklar yaşanmıştır. Tekrar edilmemelidir.

Yine keskinlik gösterisi şeklinde sıkıyönetim kalkmalıdır demek yetmez. Sıkıyönetimin özgürlükleri kısmak ve halkın çıkarlarını savunan güçlerin üzerine baskı kurmak girişimlerine karşı çıkılmalıdır. 1 Mayıs eyleminde sol kesimin büyük bir bölümü sıkıyönetime özünde karşı çıkmayı değil, onu aklama yolunu seçmiştir.

Faşizme karşı mücadelede sözümüzle yaptığımız uygunluk göstermelidir.

İşçi sınıfının çıkarlarının en kararlı, uzlaşmaz savunucuları sosyalistler, 1 Mayıs eyleminde olduğu gibi bundan sonra da üstlerine düşenleri yerine getireceklerdir.

İSTANBUL'DAN DÖNEN GENÇ ÖNCÜLERİN KARŞILANMASI

GENÇ ÖNCÜLER BURJUVAZİYİ YARGILIYOR

genç öncü sesleniyor

GENEL BAŞKAN ATALAY'IN 1 MAYIS SAVUNMASI

Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanlığına

İSTANBUL

Ben Türkiye İşçi Partisi Üyesi ve Genç Öncü Genel Başkanıyım.

İşçi sınıfının, birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yalnızca işçi sınıfının eylem günü değil, toplumda sömürüye karşı olan, baskının ve zulümün yok edilmesini isteyen bütün emekçi sınıf ve tabakaların, eylem ve dayanışma günüdür.

Her 1 Mayıs'ta işçi ve emekçi sınıflardan milyonlar ulaşmak istedikleri hedefleri en açık biçimde ortaya koyarak meydanlara çıkarlar. Bu yüzden 1 Mayıslar ortak düşmana karşı güçlerin birleştirildiği, hedefe ulaşmak için yığınların harekete geçirildiği günler olagelmiştir. Öyle ki işçi sınıfı en despot yönetimler altında bile 1 Mayıs'ı kutlamayı çatışmanın odak noktası durumuna getirmiş ve özgürlük bayrağını yükseltmiştir.

Kısaca 1 Mayıslar sadece ülkemizde değil tüm dünyada işçi sınıfının ve emekçilerin kanları, canları pahasına kutladıkları bir bayramdır. Ve bu bayramın kutlanması hiçbir izne, icazete bağlı değildir.

Bu yüzden işçi, köylü ve öğrenci gençlik 1 Mayıs eylemine bütün gücü ile işçi sınıfının yanında yer alarak katılmaktadır. İşçi sınıfı yanında bu saf tutma gençliğin kurtuluşunun ancak sosyalizmde olmasından kaynaklanmaktadır.

Gençliğin öncüleri, Genç Öncü'ler gençlik yığınlarının her türlü baskı ve sömürüden kurtuluşu mücadelesinin işçi sınıfı hareketinin yolunu izlemek ve onun eylemini en etkin biçimde desteklemekten geçtiğini her gün yüzlerce örneğiyle görmekteyiz. Gençliğin başarısı bu hattı en kararlı biçimde gütmesine bağlıdır.

Bu gerçekler sonucunda İşçi Sınıfı Partisi'nin üyesi ve Gençlik Örgütünün yöneticisi olarak elbette 1 Mayıs eyleminde ve ona karşı alınan tavırlara seyirci kalamaz ve boyun eyemezdim.

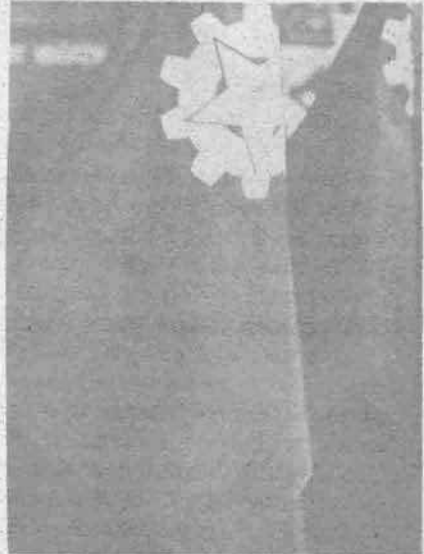
Birinci olarak 1 Mayıs 1979 ülkemizde baş tehlike olan faşizme karşı mücadelede demokrasi güçlerinin karşı çıkışı ve mücadelenin örgütlenmesi açısından çok önemlidir. 1 Mayıs'ın kutlanmasının engellenmesi işçi sınıfının faşizme karşı mücadelesini baskı altına almak anlamına gelmektedir.

İkincisi emekçilerin yıllar süren sabırlı ve inatçı mücadeleleri sonucunda kazandığı hakları soyut olarak huzur, olay çıkmaması, olağanüstü koşullar gibi gerçeklerle kısıtlama hakkına hiçbir güç sahip değildir. Böyle bir adım nasıl başlarsa başlasın, çok tehlikeli yerlere vararak hak ve özgürlükleri yok etmeye yöneldiği örneklerle açıklanabilir.

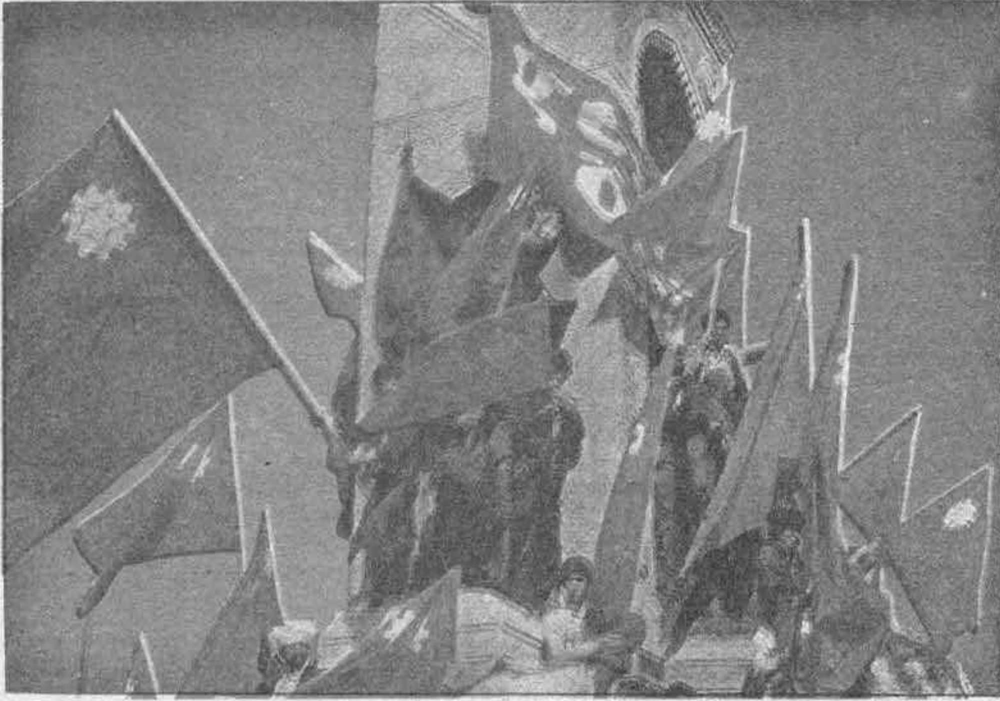
1 Mayıs 1979'u yasaklamanın bence hiç bir yasal dayanağı yoktur. Bu bir emekçilerin haklarına yönelmiş politik karardır. Bu kararın başsorumlusu ise ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın siyasi iktidardır.

Ben bir sosyalist genç olarak hergün onlarca genç, faşist terörce öldürülürken, gençlik baskı ve zulümle inim inim inletilirken, faşist katiller ellerini kollarını sallayarak gezerken, terörün kaynağı faşist örgütler en ağır biçimde çalışırken elbette 1 Mayıs yasaklarını tanımam. Yasaklara karşı çıkmak ve protestomu belirtmek sosyalistlik ve vatandaşlık görevimdir.

Sonuç olarak 1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve tüm emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma gününün kutlanmasının engellenmesine yönelik antidemokratik uygulamaları ve yasaklamaları protesto amacıyla sokağa çıktım. Bu politik bir protestodur. İddianamede söylendiği gibi 171 sayılı yasanın ihlaliyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu suçlamayı kabul etmiyorum.

İddianamede . . sayılı yasanın ihlali iki noktaya dayandırılmaktadır. İlki, Ön. Yüzbaşı. Turgut Mumcuoğlu'nun Behice Boran'a yönelttiği dağılmaları hakkındaki uymamaları cümlesidir. Bu bölüm iyice açılmayıp, üstü kapalı ifadeyle geçiştirilip yasaca zorunlu görülen gereğin yerine getirilmesinin kanıtı yapılmaktadır. Ben 1 Mayıs günü sözü edilen yüzbaşıyı gördüm. Genel Başkan Behice Boran ile konuştu ama bu konuşma çok yakında olmama rağmen topluluğa yönelik bir ihtar değildi. 171 sayılı yasanın 14. maddesinde zorunlu olarak öngörüldüğü gibi dağılma ihtarı yapacak yetkilinin "olay yerine gelerek, gelişini münasip bir şekilde bildirmesi ve kalabalığın duyabileceği vasıtalarla

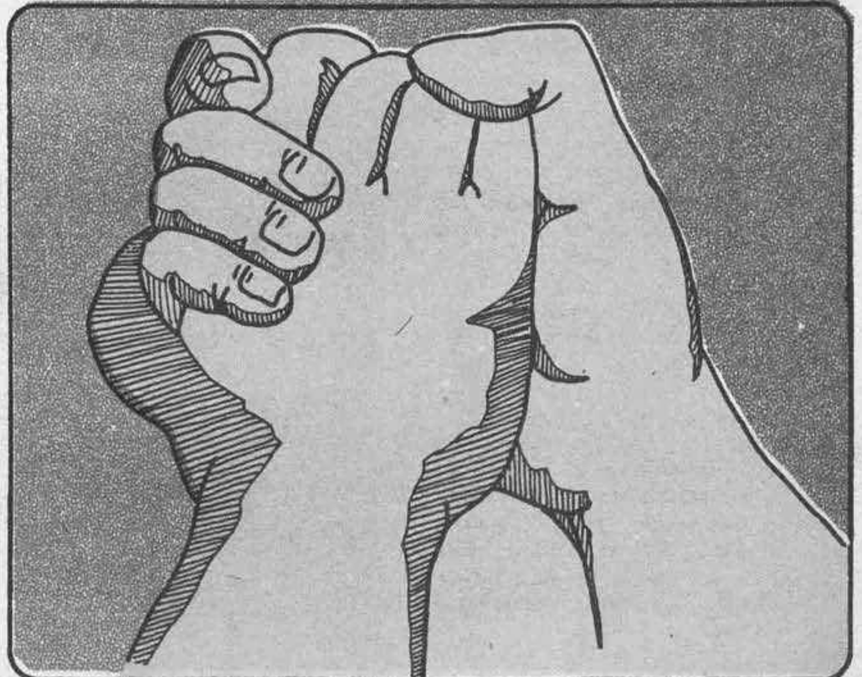
"... 1 MAYIS'TA İŞÇİ SINIFININ VE TÜM EMEKÇİLERİN BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜNÜN KUTLANMASININ ENGELLENMESİNE YÖNELİK ANTİ DEMOKRATİK UYGULAMALARI VE YASAKLAMALARI PROTESTO AMACIYLA SOKAĞA ÇIKTIM. BU POLİTİK BİR PROTESTODUR."

bu ihtarı yapması" şeklinde olmamıştır. İki kişi arasında geçen konuşma topluluğa yapılmış dağılma ihtarı gibi gösterilemez. Bu yüzden 171 sayılı yasanın 14. maddesine göre iddianamenin dayanağı yoktur.

İddianamedeki ikinci yanlış nokta "sanıkların polis tarafından havaya ateş edilerek durduruldukları, yakalandıkları" belirtilmektedir. Bu konu üzerinde durmayı, polisin niyetini ve yasaya göre uyarı amacı ile olay yerine gelmediğini anlatmak için gerekli görüyorum.

Polis arabalarının olay yerine gelmesiyle birlikte maksatlı bir biçimde ortamı gerginleştirmiştir. Polisler, araçlarından iner inmez "yere yat" ihtarına uyulmasına rağmen hemen küfrederek copla, tekmeyle saldırıya geçmiştir. Burada dikkat edilmesi gereken yan bu davranışın sadece birkaç polisin fevri davranışı değil, bütününün ortak davranışı olmasıdır. Saldırı, ben durduktan ve yere yattıktan sonra arka taraftan havaya ateş edilmesiyle başlamıştır. Diğerlerine olduğu gibi beni de uzun süre yerde yatarken tekme, cop ve dipçikle dövdüler. Oluşturdukları çift sıra koridor içinden geçirerek arabaya bindirirken sürekli olarak copluyorlardı. Benim olduğum arabaya yüzden fazla kişiyi üst üste bindirdiler. Bunu yer olmadığı için değil, özel olarak bilinçli bir biçimde işkence olsun diye yapıyorlardı. Bu kişilerin üzerinde çiğneyerek dolaşıyorlar, sürekli copluyorlar, tekmeliyorlar ve hakarette bulunuyorlardı. Dayak olayının tesbit edilmemesi için camlardan bakan halka küfürler ederek tehdit ettiler. Gazetecilere saldırıp fotoğraf çekmelerini engellemeye çalıştılar. Ve bizlerin sürekli yere bakmamızı bağırıyorlardı Özellikle bayan arkadaşları çok ağır küfürler ederek copladılar Polis dayağı sonucunda vücudumda meydana gelen yaraları tesbit ettirmek için Davutpaşa kışlasında ilk gün dilekçe verdim. Hiçbir gerekçe gösterilmeden 6 gün sonra doktor muayenesine çıkarılmadım. Buna rağmen dayak izleri doktorca tesbit edildi.

Anlattıklarım göstermektedir ki 171 sayılı yasanın hiçbir şartı oluşmamıştır. İddianamedeki suçları kabul etmiyorum ve bir daha 1 Mayıs'a yönelik baskılara karşı politik protestoda bulunduğumu belirtiyorum.

1 MAYIS'TA NEREDEYDİLER?

1 MAYIS geçti. Ama 1 MAYIS 79 Türkiye işçi ve emekçi sınıflarının gündemindeki önemini ve sıcaklığını koruyor. Fabrikalarda, işyerlerinde, sendikalarda, işçi ve emekçilerin evlerinde tartışılmaya devam ediyor.

1 MAYIS 79'un Türkiye'de sınıf mücadelesnin önemli bir dönemeç noktası olduğunu önceden tesbit eden işçi sınıfı partisinin dışında, burjuvaziyle şu veya bu düzeyde uzlaşma yoluna giden "sol"lar, 1 MAYIS sonrası bu tesbitin doğruluğunu ve olayların sonunda geldikleri konumu kavrayarak, durumu kurtarmanın çaresini aramaya başladılar.

Bazıları burjuvazinin kendilerine gösterdiği "kumsalda" oynadıkları oyunun yığınsal bir oyun olduğundan hareketle doğru olduğunu kanıtlamaya çalışırlarken, bazıları "bize niye haber vermediniz?" diye yakınmakta, bazıları da "sokağa çıkma yasağına rağmen çıksaydık, içeri girerdik, o zaman da mahalleler faşistlere terkedilmiş olurdu." gibi "kahramanca" gerekçelerin arkasına sığınmaya çalışıyorlar. 1 MAYIS 79 teslimiyetçiliğinin üzerini örtmek, kendilerini işçi ve emekçi sınıfların değil ama, etki alanlarında bulunan insanların gözünde "aklamak' için çevrilen manevralar önümüzdeki günlerde çok çeşitli biçimler alabilir. Bu güne kadar gözlenenler bile büyük çeşitlilik gösteriyor.

"EYLEM BİRLİĞİNİN ÖNEMİ ARTIYOR"

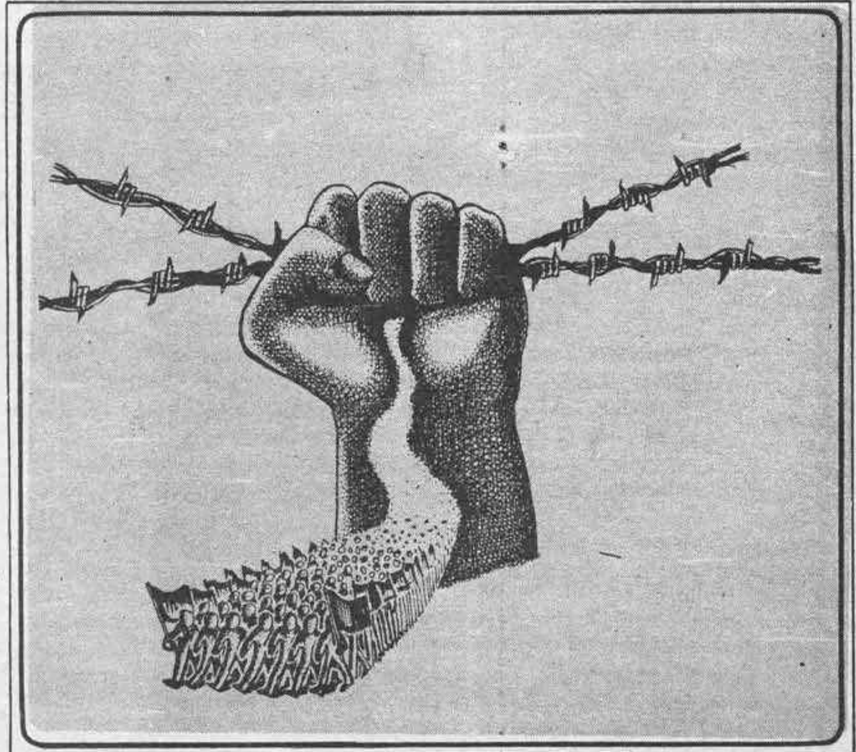
UDC slogancıları başından beri "salt kendilerinde olmayan bir kitleselliği varmış gibi göstermek açısından kavradıkları antifaşist ve antiemperyalist birlik sorununu, burjuvazinin taktirnameleri ile vardığı tecrit durumunu gizlemek için kullanmaya çalışıyor bu kez de. Çok çeşitli yer ve zamanlarda eylem birliklerini fiilen baltalayanlar, en küçük ayrıntıyı günlerce tartıştıktan sonra, tam eylem günü geldiğinde eylem birliklerinden çekilenler, 1 MAYIS ertesinde ortak açıklamalar yapmak, eylem birliği adına bildiriler yayınlayarak demokrasi güçlerinin arasında imzalarının yeralmasını sağlamak için her fırsatı değerlendirmeye çalışıyorlar. 1 MAYIS'ta mücadele yolunu seçenlerle sanki aynı saflardaymış görüntüsünü kazanmaya çabalıyor, bu yolda ilginç girişimlerde bulunuyorlar. GENÇ ÖNCÜ Genel Merkezi'ne başvurarak eylem birliğinin somut koşullarının son gelişmelerle daha da uygun hale geldiğini söylüyorlar.

1 MAYIS 79'da işçi sınıfının bağımsız sınıf politikasını hayata geçirenlerle etki alanlarında bulunan samimi unsurları yüzyüze getirmemek için, açılan imza ve bağış kampanyalarına gönüllü olarak katılıyor görünüyorlar. Kendi tabanlarında imza ve bağış kampanyalarını yürütmeye talip olarak, hem bu konunun tartışılmasını engellemeye çalışıyor, hem de görevlerini savsaklayarak, katılımın olabileceğinden daha az gerçekleşmesine, demokrasi güçlerinin olduğundan daha cılız görünmesine neden oluyorlar. 1 MAYIS 79'da burjuvazinin isteklerine boyun eğen UDC slogancıları, başka bir nedenle kapatılan İKD şubelerinin açılması talebini 1 MAYIS tutuklularının serbest bırakılması ve kutlamanın İSTANBUL'da 1 MAYIS ALANI'nda gerçekleştirilmesi için ısrarlı bir politika izlediği için kapatılan GENÇ ÖNCÜ şubelerinin açılması talebinin arasına sıkıştırmak için çaba harcıyorlar.

Bütün bu gayretler demokrasi güçlerince boşa çıkarılıyor, çıkarılacak. Kampanyalar UDC slogancılarına rağmen en geniş katılım sağlanarak başarılacak. Eylem birliği sorununun özünün boşaltılarak ele alınması engellenecek. 1 MAYIS'ın fabrika ve sendika lokallerinde tartışılmasını, burjuvaziden daha utanmasızca yasaklayanların baskıları Maden - İş tabanında parçalanacak.

"EMEĞİN BİRLİĞİ'NİN TAVRI" ÜZERİNE

Yayınlarında her sorunu "birlik" temelinde incelemeye çalışan, 'birlik" üzerine en çok söz eden Emeğin Birliği de 1 MAYIS 79'da alınan çeşitli tavırları gene birlik temelinde eleştirerek, 1 MAYIS 79'a ilişkin yeni bir tavır geliştiriyor: "herkesi birlik konusunda eleştirme tavrı. "TİP'in tavrının "kendi içinde yanlış ve hatalı eğilimleri de taşıdığı"nı söyledikten sonra bir soru soruyor: "TİP'in 1 Mayıs'ta yaptığı gibi yalnız başına çıkış yapmak mı, yoksa demokrasi

güçleriyle birlikte hareket etmek mi?"

İkincisinin doğru olduğunu söylüyor ve "Zaten TİP'in hatası da buradan kaynaklanmaktadır" diyor. Gerçekten böyle bir çıkış demokrasi güçlerinin ortak bir eylemi olmalıydı. Ama Emeğin Birliği bu sözlerle sadece okurlarını kandırmaya çalışıyor, ya da örgütsüzlüğünü ifade ediyor. Bilimsel sosyalistler 1 MAYIS 79'un bütün demokrasi güçleri için bir sınav olduğunu, burada alınacak tavrın bir denek taşı olduğunu çok önceden ve doğru olarak tesbit ettiler. Sınıf mücadelesinde en doğru tavırları alabilmek, sınıf mücadelesinin politik öncülüğünü yapabilmek için böyle durumları da, daha az veya çok önemde başka durumları da şaşmaz bir doğrulukta tesbit edebilmek gerek. Bu tesbit sadece yapılmakla kalmadı, açıklandı da. Çeşitli düzeylerde, demokratik örgütlerle görüşülerek ortak bir tavır alınması istendi. Örneğin GEB Eminönü şubesi ve GENÇ ÖNCÜ Aksaray şube başkanları ortak açıklama bile yaptılar. Burjuvazinin 1 MAYIS'ta alabileceği değişik önlemler ve izlenmesi gereken politika konuşuldu. Bu tavır hem gençlik örgütleri, düzeyinde, hem demokratik kitle örgütleri ve odalar düzeyinde tartışıldı. İşin ilginç yanı sokağa çıkma yasağı konulduğunda alınacak tavır konusunda GEB son güne kadar bir tavır geliştirmedi. 1 MAYIS sonrası yapılan görüşmelerde de örgütlülük düzeyi yeterli olmadığı için eylemsiz kaldıklarını açıkladılar.

Kendi eylemsizliğini gizlemek için mücadele yolunu seçenlere bir yazı içinde önce "yanlış eğilimler taşınıyordu" daha sonra "kesinlikle yanlış, sadece yanlış değil sorumsuz bir davranış" gibi çok farklı suçlamalar getirmek teslimiyetçi saflarda yeralanların tutarsızlıklarıdır. Eğer yazı biraz daha uzun olsaydı Emeğin Birliği belki "goşist" bile diyecekti. Ne yapalım sınıf mücadelesi bazılarını da böyle savuruyor...,

"SIKIYÖNETİM İLERLEMECİLERİ TAKTİRLE KARŞILADI" YA KURTULUŞ'U?

Sıkıyönetim İzmir'e gidenleri, 1 MAYIS alanında olmak yerine gittikleri yere 1 Mayıs adı verenleri taktirle karşıladı. Ama bu taktirler sadece UDC slogancılarına değildi. 1 MAYIS'ı burjuvazinin izin verdiği yerlerde kutlayanların tamamına idi. Burjuvazinin yasalarına şu veya bu gerekçe ile değişik ölçülerde de olsa uyanların tamamına idi. UDC slogancıları Mitingi Konak'ta yaptılar. Ama Kurtuluş ta oradaydı. Verilen ikinci ilanı öğrenemeyenler Konak'ta öğrenenler Karşıyaka'daydılar. 1 MAYIS'ın İstanbul'da kutlanması konusunda alınan ikircikli tavır Kurtuluş'u başka yerlerde de kutlamaya iterken, İzmir'de de bu ikirciklilik sürdürüldü ve yol arkadaşları değiştirilmeye çalışıldı. Ama ister Konak'ta, ister Karşıyaka'da olsun, egemen sınıfların izin verdiği sığ sularda kulaç atanların tamamı sıkıyönetim komutanlarının takdir ve teşekkürlerini kazandılar.

Bütün politikasızlığına karşın Kurtuluş'un İstanbul'da aldığı tavır olumludur. Ancak bu olumluluk, Kurtuluş grubunun 1 Mayıs kutlamalarına bütünüyle olumlu ve tutarlı bir bakış açısıyla yaklaşmasından kaynaklanmamaktadır. Çünkü Kurtuluş'çular, 1 Mayıs'ın ağırlıkla ve kitlesel bir biçimde İstanbul'da kutlanmasının önemini kavrayamamışlardır. Onlar da 1 Mayıs kutlamalarına, işçi ve emekçi sınıfların birlik, mücadele, dayanışma bayrağının yükseltilmesi için değil, grupların boy ölçüştürdüğü kutlamalar olarak bakmışlardır. Diğer grupların, 1 Mayıs kutlamalarını Türkiye düzeyine yaygınlaştırmaları, Kurtuluş'çuları, meydanı diğer gruplara kaptırma kuşkusu içine düşürmüştür. En azından, Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde bulunan Kurtuluş'çuların, kendi bölgelerinde meydanı diğer gruplara bırakmama anlayışı ön plana çıkmıştır. Tersi onlara göre bu bölgelerde diğer grupların kendileri aleyhine gelişmelerine olanak sağlayacaktır. Kurtuluş'un, ülke çapında sorunlara merkezi biçimde bakan bir yapıya sahip olmaması, bu tür değerlendirmelere kolaylıkla olanak tanıyabilmektedir. Sonuç olarak Kurtuluş'çular, ülkenin bir kaç yerinde 1 Mayıs kutlamalarına katılmışlardır. Bu tutumları sonuçta, İstanbul'da yapılacak eylemin kitleselliğini olumsuz yönde etkilemiş, devlet terörüne dolaylı biçimde yandaş olmuşlardır.

Kurtuluş'un 1 Mayıs'ta diğerlerinden ayrılan ve olumlu olarak değerlendirilmesi gereken tutumu, İstanbul'da sokağa çıkmalarıdır. Diğer tüm sağ ve "sol" revizyonist gruplar, İstanbul'da 1 Mayıs kutlamalarına katılacaklarını söylemelerine karşın, teslimiyetçi ve dar grupçu bir anlayışla, katılmazken, Kurtuluş en azından dürüst bir politika izleyerek, 1 Mayıs'tan önce söylediklerini yerine getirmişler ve örgütlenmeleri düzeyinde İstanbul'da, bölgesel olarak sokağa çıkmışlardır. Bu tutum doğaldır ki, bilimsel sosyalistlerce olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmektedir.

"ÖNCÜ SAVAŞÇILAR" NE YAPIYOR?

1 Mayıs öncesinde dağıttıkları bildirilerde, "1 Mayıs'ta burjuvazi için bir korku havası estirelim" diyerek, 1 Mayıs günü evinde "televizyon seyreden" Dev-Sol'cular, ertesi gün düştükleri şaşkınlığı "devrimci tarzda aşmak" için 1 Mayıs 77'yi hatırlattılar. Duvarlarda 77 Katliamının hesabının sorulacağına ilişkin yazıları ve imzaları görüldü. Onun ötesindeki bir iddiada bulunmadılar. Buna zaten gerek te yoktu.

"TEVATÜR HABERLER AJANSI"

1 Mayıs öncesi "1 Mayıs'ı İstanbul'da en etkili bir biçimde kutlamak için çalışmalı, 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanılması için son ana kadar direnilmelidir." diyen, 1 Mayıs sonrasında da UDC slogancılarını İzmir'de kutlama yaptığı için "icazetçilik"le suçlayan Devrimci Yol'cular, kendi teslimiyetçiliklerini örtbas etmek için günah keçisi arayan diğerlerinin yanında koroya katıldılar.

1 Mayıs'ta UDC slogancıları gibi saha kenarından tezahürat yaptıktan sonra, hiç değilse tabanlarını "devrimciliklerine" ikna edebilmek için yayın organlarında, "ajansların bildirdiğine göre" diye başlayan sözümona direniş haberleri yayınlamaya, daha önceki miting ve cenaze töreni resimlerini, 1 Mayıs mitinglerinin resimleri diye basmaya başladılar.

Bu arada İstanbul'da evlerinde oturarak, demokratik hak ve özgürlüklerin korunması sınavında sınıfta kalınca, bu ayıplarını türlü tevatürlerle gizleme çabasına giriştiler. Şimdi tabanlarına 1 Mayıs'ta İstanbul'da 7, 8 yerde "binlerce devrimcinin katıldığı eylemler" gerçekleştirdikleri, Ankara'daki direnişlerde bir "helikopter"in düşürüldüğü gibi "askerlik hatıraları" anlatıyorlar. Devrimci Yol'un İstanbul'da sıkıyönetim öncesi bazı cenaze törenlerine 75 - 80 kişiyle katıldığını hatırlayarak gülümsüyor duyanlar. İkincisi gibi "kahramanlıklar" gülmekten çok "ince bir hüzün bırakıyor insanda.

Buraya kadar söylenenler, görülenlerin bir bölümü. Bundan sonra görebileceğimiz yenilikler Türkiye'de yaşayan insanların hayal sınırlarını aşan ölçüde olabilir. Bugüne kadar olanlar bile bu sınırı epey geçti. Ama işçi sınıfı partisi ve onun yolunda yürüyen gençlik, "sol"ların da, burjuvazinin de hayallerini, somut eylemlerle yıkarak yolunu açacak, onların etki alanlarında bulunanları etkileyerek, örgütleyerek.

Öğrenci örgütleri ve görevler

Yoğunluğundan hiçbirşey yitirmeyen, tersine ivmesi artarak süren faşist terörün başta gelen hedeflerinden biri olan üniversite gençliği, işçi sınıfının önderliğinde verilen antifaşist mücadelenin de önemli, dinamik bir unsuru durumunda. Üniversite gençliğinin antifaşist mücadelede seferber edilebilmesi ve bu seferberliğin bir güç haline dönüşebilmesi için, antifaşist birliğin üniversite gençliği içinde de sağlanması gerekiyor. Bu gücün etkin olabilmesi de, ona ancak, doğru bir önderliğin kazandırılması, yani bilimsel sosyalist gençlerin, Genç Öncü'lerin bu gücün başına geçmesiyle mümkündür.

İşte bugün, Genç Öncülerin en önemli görevlerinden biri, faşizmin bütün kurumlarıyla ezilmesi için, gençliğin antifaşist birlik ve dayanışmasının gerçekleştirilmesidir. Hem de bütün öznel olumsuzluklara, bozgunculuklara, kof keskinliklere, oportünizme, makyavelizme rağmen!..

GENÇ ÖNCÜLER ÖĞRENCİ DERNEKLERİ KONGRELERİNDE

Ankara,da son yapılan bazı öğrenci derneği kongrelerini, Genç Öncüler bu bakış açısıyla değerlendirdiler ve politikalarını buna göre saptadılar. Ankara'da yapılan son öğrenci derneği kongreleri, öncelikle bazı gençlik örgütlerinin niteliklerini bir kez daha ortaya koyması açısından önem taşıyor.

Ankara'da öğrenci gençlik hareketinin en politikleşmiş bir bölüğünü bünyesinde bulunduran Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencilerinin kitle örgütü SBF-DER'in kogresi, bunlardan biri. SBF, Dev-Genç'in öteden beri etkin olduğu ve bu konumuyla da, Dev-Genç'in keyfi, hegemonyacı, akademik-demokratik sorunlara alabildiğine ilgisiz olduğu bir okul. Genç Öncüler, Dev-Genç'in bu tutumuna karşı, SBF'de bu durumun sürüp gitmemesi, gelecek yıllarda Dev-Genç karşısında ciddi bir yönetim alternatifi oluşturulması ve gençliğin antifaşist birliğninin oluşturulmasında bir adım atmak için kolları sıvadılar. Ve SBF-DER kongresi öncesinde de, Dev-Genç dahil olmak üzere, bütün gruplarla *"Birlik"* için çağrı yaptılar. Dev-Genç'liler her zamanki gibi bu çağrıya kulak asmadılar. Dev-Genç'li dernek yönetimine karşı ne yaptığını bilmez, ilkesiz bir muhalefet yapan Kurtuluş'çular ise, her konuştuklarında "birlik, ilkeler vs." üzerine bol nutuklar atmalarına rağmen, birliği ta başından reddettiler. Böylece onlar, yalnızca lafta hızlı devrimci olduklarını bir kez daha kanıtladılar.

Genç Öncüler sonunda İGD'lilerle birlik yapmayı başardılar ve İlerici Demokratik Birlik adı verilen bu birliği, Sosyalist Gençler Birliği ve Sosyalist Gençlik Birliği de desteklediler.

Genç Öncüler açısından bu birlik, SBF öğrencilerinin antifaşist birliği yolunda atılmış olumlu bir adımdı ve Genç Öncüler bu birliğin korunması için ellerinden geleni yaptılar. Birliğin oluşumu sırasında, her zamanki gibi yüksekten atıp tutan İGD'lilerin ne denli içi boş bir güç olduğu, kongre seçim sonuçlarıyla da belli oldu. Bütün iddialarının tersine, kongre salonunda söylediklerinin üçte biri kadar oya bile sahip olmadıkları görüldü. Dürüstlükten uzak tutumları sonucu da, İlerici Demokratik Birlik'in beklenenden az oy alması oldu. Seçimler sonrasındaki oy dağılımı şöyleydi:

İlerici Demokratik Birlik: 103, Dev-Genç: 354, Kurtuluş: 154, HK: 55, HDG: 46, PDA: 44.

Diğer öğrenci derneği kongrelerinde Genç Öncülerin izledikleri politika ve diğer grupların tutumları da, SBF örneğinin benzerleri oldu. Bunlardan önemli iki tanesindeki seçim sonuçları şöyleydi:

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği seçimleri:

Demokratik Birlik (Genç-Öncü, İGD, SGB): 109, Dev-Genç: 445, HK: 189 Kurtuluş:111, Dev-Sol: 36.

Hacettepe Tıp Fakültesi ve ADMMA öğrenci dernekleri kongrelerinde de, tüm oportünist, goşist grupların tutumları, yukarda üzerinde durduğumuz SBF örneğinde görülenden farklı olmadı. Dev-Genç ve Kurtuluş inatla antifaşist birlikten kaçarlarken, yapılan her birliği kendisinin örgütlediği görüntüsü yaratmaya çalışan İGD, gerçekte ,gençliğin antifaşist birliği önündeki engellerden biri olduğunu gösterdi. Bu sağ oportünist örgütün bütün politikası, "büyüklük hastağını"na dayanıyor. İGD'nin son zamanlardaki bir politikası da, goşizme ve maoculuğa karşı olan ve bilimsel sosyalizme açık olan bir konumda bulunan gençlik kitlesinde gün geçtikçe etkinliğini artıran Genç Öncü'nün bu etkinliğini kırmak, yapabilirse önüne geçmek.

Bu megalomaninin sonu elbette her yerde hüsranla bitiyor. Ve makyavelist, tutarsız, ters çalışma anlayışları, hızla tecrit olmalarına yol açıyor.Yukarda sözünü ettiğimiz üç kongrede ve bir süre önce yapılan ODTÜ ÖTK seçimlerindeki belirgin gerilemeleri, bu tecrit oluşun açık göstergeleri oldu.

GENÇ ÖNCÜLER ANKARA TIP-DER YÖNETİMİNDE

Geçtiğimiz haftalarda yapılan birbaşka kongre de Ankara Tıp Fakültesi öğrenci derneği Tıp-Der kongresiydi. Bir önceki dönem İGD'lilerin bulunduğu Tıp-Der kongresine Genç Öncüler İGD ve CHP'li gençlerle birlik yaparak girdiler. Yapılan seçimler sonrasında, Demokratik Birlik, Kurtuluş ve Dev Genç-HK eşit sayıda oy aldılar. Tekrarlanan kongrede ise seçimleri Demokratik Birlik kazandı. Bu seçimlerin sonuçları da şöyleydi:

Demokratik Birlik (Genç Öncü, İGD, CHP) : 192, Kurtuluş: 187, Dev-Genç-HK: 171.

Genç Öncüler bugün Tıp—Der yönetimini önceki yıllardan farklı bir işlerliğe kavuşturmaya çalışıyorlar. Burada da önlerindeki engel yine İGD. İGD'liler yönetim kurulunun çalışmaları güçleştirmek için gereksiz bahanelerle, Tıp—Der'in daha etkin bir çalışma içinde olmasını yokuşa sürüyorlar.

Genç Öncülerin, gençlik içindeki bütün olumsuzluklara rağmen, gençliğin birliği konusundaki dürüstlüğü, samimiyeti ve kararlılığı, geniş gençlik kitlesi içinde, hatta diğer bazı politik gençlik grupları içinde yankılarını bulmaktadır. Genç Öncüler, bu kararlılıklarını,önlerindeki tüm engelleri aşarak sürdüreceklerdir. Yazımızın konusu olan Ankara'da yapılan son öğrenci dernekleri kongrelerinde izledikleri politika, bunu Genç Öncü'nün tüm dost ve düşmanlarına göstermişti.

Genç Öncüler, gençliğin antifaşist güç ve eylem birliğini oluşturmak için daha ileri mevzilere doğru ilerliyorlar!..

ege üniversitesi olayları kime yarıyor

8 Mayıs günü Bornova'daki Ege Üniversitesi'nde polis ve jandarmanın üniversite alanından çıkarılması için başlatılan 'eylem' sonrası çeşitli gençlik grupları arasında okulun uzunca bir süre kapatılmasına ve polis sayısının artırılmasına gerekçe edilen çatışmalar oldu. Olay ilk bakışta, okul içinde oluşan bir sorumsuzluk örneğiydi. Ancak, çok kısa bir süre sonra bunun bu kadarla kalmadığı, tüm sapkın grupların, İzmir'in tümüne yayılması için yoğun bir uğraşı içinde oldukları görüldü.

Ege Üniversitesi'nde başlayan olay ertesi gün liseler düzeyinde yansıtıldı. Dahası tüm grupların, tüm güçlerini bu çatışma içine sokmak için olanca bir hızda çalışarak, tüm sorunları bir kenara bırakarak, "gençliğin eylem birliği" için en çok söz edilen İzmir'de keskin bir "ideolojik" mücadele başlatıldı. Olaylar hızla başladı, gelişti ve hızla söndü.

1 Mayıs öncesi iki ayrı koldan yürütülen, 1 Mayıs'ı özünden boşaltıp, burjuvazinin icazetine terkeden iki anlayış, 1 Mayıs sonrası içine girdikleri "karanlık kuyu"dan çıkmak için bu "fırsat"ı değerlendirmekten kaçınmamışlardır. 1 Mayıs'ta İzmir'de sergiledikleri ihanetin hesabını kendi tabanlarına bile verememenin, bu arada, sosyalistlerin ideolojik sıkıştırmaları karşısında, tabanlarına konuşmayı yasaklamanın, ancak tüm bunların da bir işe yaramamasının şaşkınlığı içindeyken "yetişen" olay onlar için tam bir "can simidi" olmuştur.

Bu sorumsuzluğun üzerine söylenebilecek pek yeni şeyler yok. "Eylem birliği" dene dene varılan nokta, tüm demokrasi güçleri için düşündürücü olmalı. Ancak bu olayların "oh" dedirttiği, ve bu nedenle yayılması için özel çaba gösterdikleri bilinen sapkın grupların tavırları dikkat çekici olmak zorundadır.

Ama bu arada, "sol" adına hareket ederek, öğrenci gençliğin apolitikleşmesi, ilerici hareketten uzaklaşması olanaklıymış, burjuvazinin okullar üzerindeki oyunlarına kapı biraz daha açılacakmış... kimin umurunda. Gençliğin eylem birliğiymiş, faşizme yönelen adımların geriletilmesi sorunuymuş... bunlar onlardan olanca uzakta duran, gerektiğinde bülbül gibi tekrarlanmak için kafalarda tutulan kavramlar olmaktan öteye gidemiyor.

İzmir'de Genç Öncü'lerin, 1 Mayıs öncesi ve sonrası bilimsel sosyalist niteliklerinden kaynaklanan biçimde öncü ve sorumlu verdikleri mücadele, İzmir'in her yerinde dev afişlerde görülen, "1 Mayıs alanı burjuvaziye terkedilemez", sonrasında, "1 Mayıs alanı burjuvaziye terkedilmedi" sloganları, dağıtılan yoğun bildirilerle anlatılan bilimsel sosyalist tavrın kitleler üzerindeki etkileri, sapkın grupların ve öncelikle oportünistlerin tabanından başlayan akış, Genç Öncü'lerin, Genç Öncü olma onuruyla olaylara ve kişilere yaklaşımları; oportünistlerin, döneklerin, revizyonistlerin içine korku salmaya yetti. Çözümünü de "fırsat" diye sarıldıkları olaylarda buldular.

Ama tüm bunlar boşuna. Gençliğin ilerici, sosyalist bilinçlenmesi ne burjuvazinin direkt, ne de böyle dolaylı saldırılarıyla engellenemez. Bu dolaylı saldırılar, düzenleyicilerinin erimesine biraz daha katkıda bulunur o kadar.

15-16 HAZİRAN 70'

Demokrasi mücadelesinin, kapitalizmden Sosyalizme geçiş çağında, çok büyük öneme sahip olduğu bilinmektedir. Demokrasi için mücadelenin kapsamının çok geniş olması, çok yönlü hedefler içermesi, bu önemi daha da arttırmaktadır. Demokratik hak ve özgürlüklerin korunup genişletilmesi, yeni mevziler kazanılması ve giderek gerçek demokrasiye ulaşılması mücadelenin çok yönlülüğünün somut ifadeleri durumundadır. Bu yüzden, genel olarak demokrasi mücadelesi, sınıflar arası savaşın çok sıcak bir halkasını oluşturmaktadır. Özellikle emperyalizm döneminde, burjuvazinin devrimci barutunu yitirip, tüm ilerici atılımların düşmanı kesildiği dönemde, bu sıcak halka keskin sınıf çatışmaları görünümüne bürünmüştür. Artık günümüzde, hiç bir demokratik hak ve ileri atılım yoktur ki, burjuvazinin rıza göstermesiyle, isteğiyle sağlanabilsin.

Bu boyutlarıyla demokrasi mücadelesi, bir yandan işçi sınıfı hareketine ve yandaşlarına, iktidara yönelik mücadelelerinde yenisıçramataşları, yeni mevziler kazandırırken diğer yandan tüm ilerici, demokrat, sosyalist örgütleri daha sıcak ve zor günlere hazırlar. Demokratik hak ve özgürlükler için mücadele iktidar mücadelesinin bir okulu olarak tanımlanabilir.

Bu tespitler, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelelerinin içiçe geçtiği bütünleştiği ülkemiz için daha çok geçerlilik taşımaktadır. Ülkemizde burjuvazinin baştan beri, her türlü demokratik gelişimin amansız düşmanı olduğu bilinmektedir. İşçi ve emekçi sınıflar, kendilerinin en doğal haklarını bile zorlu mücadelelerle, uzun süreli ve maliyeti yüksek direnişlerle elde etmişlerdir. Aynı zorlu uğraşlar ve direnişler, bugün, hem daha ileri mevziler kazanmak için ve hem de elde edilmiş hakları korumak için sürdürülmektedir. Egemen sınıflar günümüzde, ülkemiz ve dünya kapitalizminin, yapısal ve genel devrevi buhranlarla sarsılması sonucu ağır ekonomik güçlüklerle karşı karşıya bulunmaktadırlar. Ekonomik güçlüklerini aşmak kârlılıklarını arttırmak, yaratılan değerlerden daha fazla pay elde edebilmek için ise seçtikleri yol, ağırlıkla, işçi,emekçilerin baskı ve terörle susturulup, ekonomik demokratik mücadelelerini engellemektir. Bu yüzden, ücretlerin dondurulmasını istemekte, bu yüzden sendikal hakları kısıtlamak ve giderek yokedilmesini sağlamak için çeşitli yöntemler kullanmakta ve bu yüzden demokratik direniş ve siyasi mücadele hakları ellerinden alınmaya çalışılmaktadır. Egemen sınıfların bu istekleri ve işçi, emekçi sınıfların kendi haklarını korumakta ve geliştirmekteki kararlılıkları sonuçta sert çatışmaları, beraberinde getirmektedir.

15 — 16 HAZİRAN, İŞÇİ SINIFININ UZLAŞMAZ MÜCADELE ANLAYIŞININ SOMUTLANIŞIDIR

İşte, bu günlerde 9. yıldönümünü kutlayacağımız 15 — 16 Haziran'da yaşananlar egemen sınıfların saldırıları karşısında, işçi sınıfımızca gerçekleştirilen şanlı direnişin somut örneğini oluşturmaktadır. Sendikal haklara uzatılan el, işçi sınıfımızın sendikal ve politik örgütlerinin ve ilerici, demokrat güçlerin iki günlük direnişiyle kırılmış, saldırı püskürtülmüştür. 15 — 16 Haziran direnişi, işçi sınıfımızın mücadele tarihine eklenen şanlı bir sayfa olduğu kadar ilerici sosyalist güçlerin döğüşkenliğini arttırmış, sınıf mücadelesinde yeni deneyler kazandırmış olmasıyla da önem taşımaktadır. Daha önemlisi 15 — 16 Haziran direnişi emperyalizmin ve yerli ortaklarının saldırılarını ve baskıcı girişimlerini püskürtecek tek gücün işçi ve emekçi sınıfların örgütlü gücü olduğunu da kanıtlamıştır. Bu içeriğiyle 15 — 16 Haziran olayları, o dönemde işçi sınıfının örgütlü gücüne ve iktidar mücadelesinde öncülüğüne inanmayan ve kurtuluşu "sol" bir cuntada arayan MDD'ciliğin de politik iflasını belgelemiştir.

DÖNEMEÇLERDE DÖKÜLENLER

Demokrasi mücadelesinin bütün önemli dönemeçle-

rinde, "sol", "sosyalizm" adına çıkmış tüm grupların sınıfsal karakterleri açıkça ortaya çıkmaktadır. MDD cilik için 15 — 16 Haziran olayları böylesine bir işlev görmüştür. 15 — 16 Haziran dönemecinde o günün sapkın akımları dökülmüş, işçi sınıfının partisi ise bu dönemeçten güçlenerek geçmiştir. Hem politik olarak ve hem de örgütsel olarak.

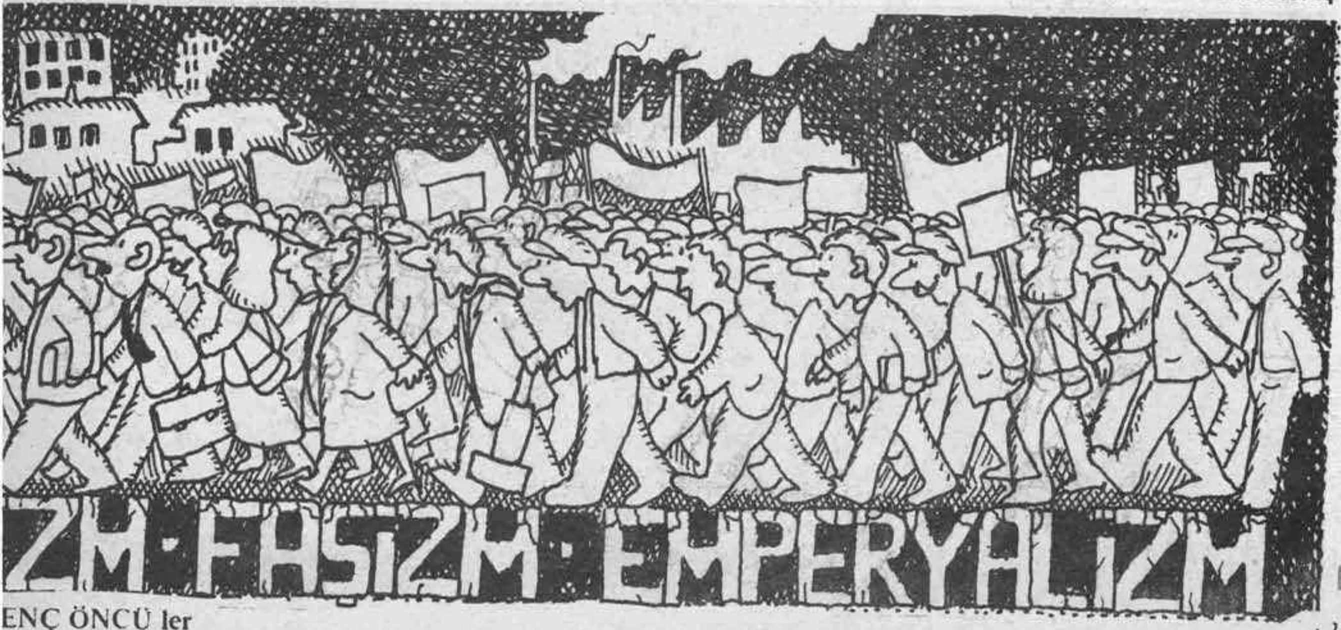
Bugün 1971 öncesinde var olan yapısıyla MDD'cilikten söz etmek olası değildir. Ancak bugün, MDD ciliğin devamcısı sayılabilecek örgütler ve gruplar bulunmaktadır. Bu gruplar, MDD hareketini eleştirmektedir ve küçük burjuva karakterde olan bir hareket olarak değerlendirmekle birlikte, öz olarak "MDD'ciliğin devamcısıdırlar. Savundukları bir iki farklı tez hariç, MDD hareketinin küçük burjuva karakterini üzerlerinde taşımaktadırlar. Ancak yeni "siyasetler" oldukları görüntüsünü yaygınlaştırmaya çalıştıkları da bilinmektedir. Kimileri "öncü savaşçılar" olarak, kimileri "halk savaşçıları" olarak, kimileri "UDC slogancıları" olarak ve kimileri de "proletaryanın öncü müfrezesinin oluşturulması için birlik çığırtkanları" olarak, MDD'ci karakterlerini maskelemek istemektedirler. Burjuvazinin ve bir takım ilerici geçinen çevrelerin, "solun bölünmüşlüğü" edebiyatını yaygınlaştırmaya çalışmaları ve böylelikle solu dağınık göstermek istemeleri, bu grupların kendilerini maskeleme çabalarını kolaylaştırabilmektedir.

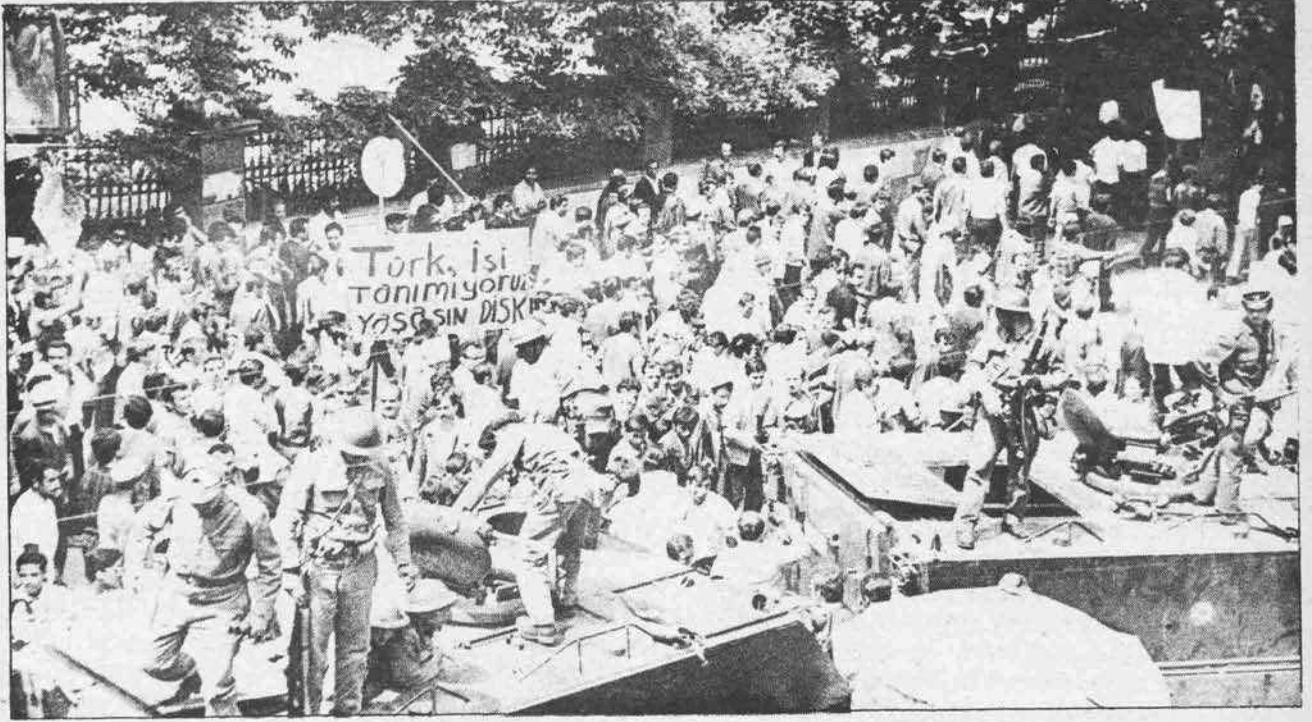
DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE 15 — 16 HAZİRAN BENZERİ DÖNEMEÇLER

Ama artık maskeleri düşmeye başlamıştır. 1970'lerden sonra demokrasi mücadelesinde yaşanan 15 — 16 Haziran benzeri dönemeçlerde işçi sınıfı haraketine ters kimlikler açığa çıkmaktadır. Bir kısmı daha şimdiden politik ve örgütsel olarak yok olmanın eşiğine gelmişlerdir. Diğerlerinin ise, sosyal pratiğin sert duvarına her çarpmalarında bir parçaları dökülmektedir. Sınıf mücadelesinde geçilen her dönemeç, işçi sınıfının politik hareketini ve yandaşı örgütleri biraz dah güçlendirirken, kitleler gözündeki saygınlığını biraz daha arttırırken, sapkın akımlar hızla gerilemekte, politik iflasa doğru hızla yaklaşmaktadırlar.

12 Mart dönemi sonrasında, kitlelerin gözünde "umut" haline getirilen sosyal demokrasiye karşı tutum ve 1977 5 Haziran seçimleri sırasında yaşananlar bir dönemeçtir. DİSK'in sosyal demokratlaştırılması ve sınıf uzlaşmacılığı çizgisine düşürülmesini hedefleyen operasyona karşı tutum böyle bir dönemeçtir. DGM direnişini değerlendiriş ve bu direnişe karşı alınan tutum bir dönemeçtir. İşçi sınıfımızın politik hareketi ve yandaşı örgütler, bu dönemeçlerin hepsinden başarıyla ve güçlenerek geçmişlerdir. Sağ ve sol revizyonist tüm akımlar ise bu dönemeçlerde aşağı yukarı aynı doğrultuda hareket etmişler ve objektif olarak sınıf uzlaşmacılığı çizgisinde birleşmişlerdir. Tüm "keskin sol" lafazanlıklara, tüm "keskin mücadele biçimi" önermelerine karşın, pratikte tüm "siyasi çizgilerin buluştukları nokta, uzlaşmacılık noktasıdır.

Sınıf mücadelesinde "uzlaşmaz" bir çizgide olmak, işçi sınıfının bağımsız politikasını temsil etmek görünürde en "keskin" mücadele biçimlerini savunmak demek değildir. İşçi sınıfı mücadeleleri tarihinde öylesine "keskin" ve "sıcak" mücadele biçimlerini savunanlar görülmüştür ki, bunlar sınıf mücadelesinin önemli halkalarında burjuvaziye teslimiyet çizgisine düşmüşlerdir. Lenin'in "sol" komünistler olarak tanımladığı grup ve örgütlerin dönüp dolaşıp geldikleri yer devrime ihanet noktası olmuştur. Sınıf mücadelesinde uzlaşmaz bir çizgide olmak, işçi sınıfının bağımsız politikasını savunmak, her olayı bu bakış açısıyla değerlendirmek demektir. Esas olan, olaylar karşısında alınan politik tutumdur. Mücadele biçimleri sınıf mücadelesinde izlenen politikaya bağımlıdır. Mücadele biçimleri bu politik tutumun ve sınıfsal güçler dengesinin yansıması olarak belirlenir ve kullanılırlar. İş-

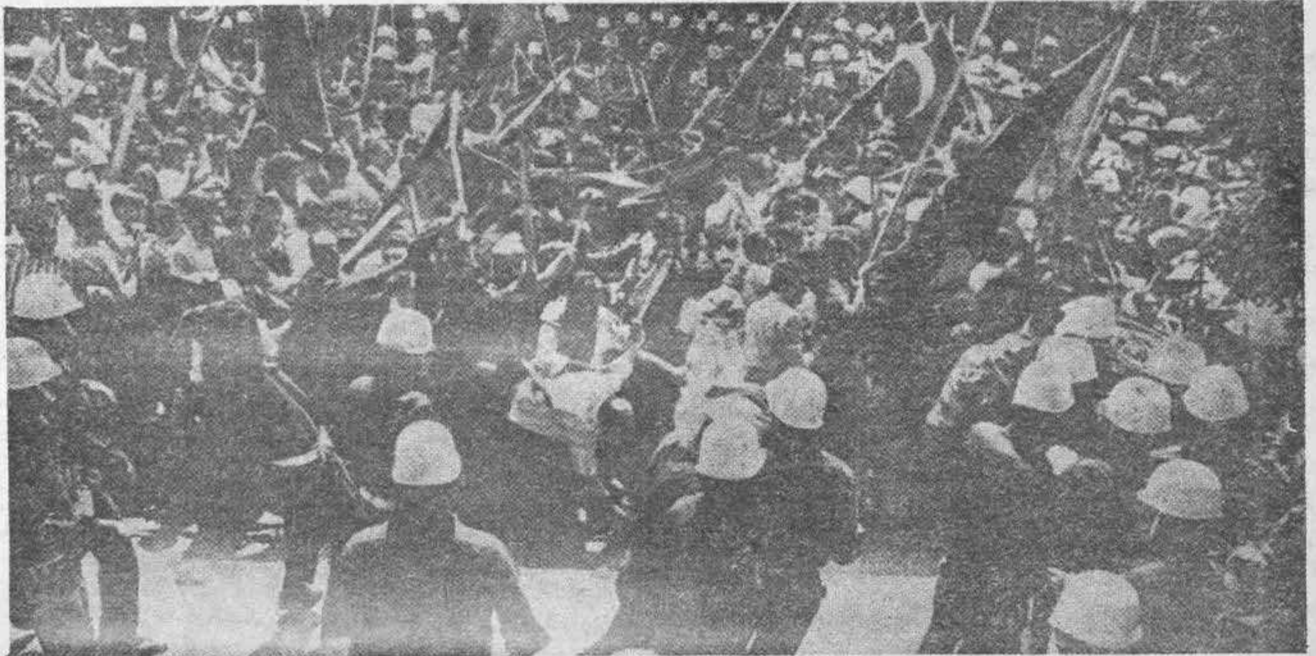
te tüm grupların yukarıda sözü edilen dönemeçlerde buluştukları uzlaşmacılık ve teslimiyetçilik, önerdikleri mücadele biçimlerinde değil, politik tutumlarında aranmalıdır.

1 MAYIS 79

İşçi sınıfının politik hareketiyle, sağ ve sol sapmaların aralarındaki ayrılığın en açık biçimde belirlendiği son dönemeç ise 1 Mayıs 79'dur. 1 Mayıs 79'un değerlendirilmesi konusunda uzun boylu söz etmeye gerek bulunmamaktadır. Kimin hangi saflarda yer aldığı, kimin işçi sınıfının bağımsız politik hareketini temsil ettiği, tüm diğer dönemeçlerde olduğu gibi 1 Mayıs 79 da da bir kez daha kanıtlanmıştır. Ancak 1 Mayıs 79'un tüm diğer olaylardan farkı, kimlerin hangi konumda yer aldığının egemen sınıf sözcülerince açıkça dile getirilmesidir.

Ayrım, hemen tüm sağ ve sol revizyonist gruplara, egemen sınıfların sözcülerince sunulan "teşekkür"de ifadesini bulmuştur. İşçi sınıfının politik hareketi, yandaşı örgütler ve gençliğin yığınsal örgütü egemen sınıflarca "vatan düşmanı", "gözü kararmış", yüreğinde vatan sevgisi kalmamış, diğerleri ise "sağduyulu" kişi ve örgütler olarak ilan edilmişlerdir.

Bizler egemen sınıflarca "vatan düşmanı" olarak ilan edilmekten onur duyuyoruz. Ya "sağduyulu" olarak adlandırılan diğerleri.

Burjuva Bölücülüğüne Karşı Görev Başına

Ülkemizde, cumhuriyet döneminde gelmiş geçmiş tüm burjuva iktidarlarının doğu politikası, baskıların ve terörün zaman zaman yoğunluk kazanması dışında temelde aynıdır: baskıya, teröre, ulusal ayırımcılığa, özümlemeye (asimilasyon) dayanan, ikiyüzlü, sahteci bir politika. Bu ikiyüzlü politika birbirine zıt iki noktada toplanmaktadır.

1- Özümlemeci uygulamaları haklı göstermek için, kürtlerle Türklerin aynı soydan oldukları ve tek bir ulusu oluşturdukları vurgulanır,

2- Irkçı - Şoven milliyetçi baskı ve terörü haklı göstermek için de kürtlerin ayrı bir soydan, Türklerin başına bela bir topluluk olduğu iddia edilir. (Nihal Atsız v.b. yazarların yazıları.) Irkçı şoven milliyetçi baskıcı uygulamalar, özümlemeci politika, sürekli fiili sıkıyönetim, emekçi halkı yıldırmaya yönelik askeri tatbikatlar, bazan toplu saldırılara ve katliamlara varan yoğun jandarma baskısı bu konuda verilebilecek örneklerdendir.

Onüç ilde sıkıyönetim ilanından sonra gerici güçler sıkıyönetimin kapsamının genişletilmesi, başta Diyarbakır olmak üzere doğu illerinde yaygınlaştırılması isteminde bulundular. Mart ayının sonlarından itibaren ise, egemen sınıflar tüm güçleriyle bu konuda her alanda yoğun bir çalışma içerisine girdiler. Her kritik dönemde olduğu gibi, çiğneye çiğneye ağızlarına sakız ettikleri gerekçeleri de hazırdı: "Bölücülük". Ülkemizde antikomünizm propagandasının önemli araçlarından biri olan "bölücülük yaygaraları", egemen sınıfların tüm bunalım dönemlerinde, demokrasi mücadelesini geriletmek ve işçi, emekçi sınıfları birbirine düşman bir konuma getirebilmek için daha da ön plana çıkarılmakta, antikomünizm propagandası bu yönde yoğunlaştırılmaktadır. Son olarak sıkıyönetim ilan edilen illere, demokratik güçlerin önemli mevziler kazandığı altı doğu ilinin eklenmesi ve sıkıyönetim ilanına gerekçe olarak, sadece yaygın şiddet eylemleri değil; anayasada belirtilen her türlü olasılığın gösterilmesi bu propagandanın etkinliğini göstermektedir.

Egemen sınıflar bu politikalarıyla neyi amaçlamaktadırlar? Zaten doğu illerinde var olan fiili terörü yasal teröre dönüştürmekten kasıt nedir? Başta ekonomik darboğaz, işçi ve emekçi sınıfların mücadelelerinin önemli boyutlar kazanması, bununla birlikte doğuda da emekçi halkın demokratik mücadelesinin önemli boyutlar kazanması bu politikayı gerekli kılmaktadır. Öncelikle doğu halkı ve demokrasi güçleri üzerinde baskı ve terörün yoğunlaştırılması, militarizasyonun ağırlık kazanması, etnik farklılıklardan yararlanılarak işçi ve emekçilerin beyinlerinin en şoven düşüncelerle yıkanması, burjuvazi için bunalımdan çıkışta uygun bir ortam hazırlamaktadır. "Bölücülük" yaygaraları da bu politikayı uygulamakta ellerinde önemli bir kozdur.

Aslında yukarıda izah edildiği gibi, doğudaki politikasıyla bölücülüğü burjuvazinin bizzat kendisi yapmaktadır. İşçi sınıfının birliğini engellemek, kürt emekçilerinin demokrasi mücadelesiyle, işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini birbirinden koparmak, gençliğin ilerici mücadelesini sınıfsal temelden yoksun kılarak, küçük burjuva tepkilere dönüştürebilmek amacı, egemen sınıfların bölücü politikasının maddi temellerini oluşturmaktadır. İş göçleri dolayısıyla büyük şehirlere yerleşen doğulu emekçilerin hor görülmesi, "vahşi kürt, kuyruklu kürt, mağara kaçkını" gibi sözlerle karşılaşmaları bu bölücü politikanın sonucudur. Ayrıca belli kritik dönemlerde doğuda bağımsız - "komünist" bir kürt devleti kuracakları iddiasıyla toplu tutuklamalar yapılmış, ancak daha sonra mahkeme tutanaklarında bunların zamanın iktidarı tarafından emperyalist devletlerden bazı tavizler koparmak ve emekçilerin dikkatini başka yöne çekmek amacıyla tertiplendiği ortaya çıkmıştır. (49'lar olayı).

Bu örneklerle ülkemizde bölücülüğü kimlerin yaptığı açıkça görülebilmektedir. Ancak doğudaki bazı "sol" ya da "sol" görünümlü gruplar, eylemleriyle, sloganlarıyla, küçük burjuva tepkileriyle burjuvazinin bu politikasını uygulaması için uygun zemin hazırlamaktadırlar. Öznel niyetleri ne olursa olsun, nesnel olarak burjuvazinin ekmeğine yağ sürmekte, sonuçta egemen sınıflara hizmet etmiş olmaktadırlar. Bazı burjuva ve küçük burjuva milliyetçisi grupların politikalarının kimi çevrelerce destek bulması, bireysel terörist ve maocu grupların eylemlerine seyirci kalınması yukarıdaki eleştiriyi doğrular niteliktedir.

Oysaki ilerici, demokrat, sosyalist güçlere düşen görev; burjuvazinin bu bölücü politikasını açıklıkla tüm ülke emekçilerinin gözleri önüne sermek, doğudaki demokrasi mücadelesini, ülke bütününde verilen işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin ekseni etrafına oturmasını sağlamak gibi vazgeçilmez ivedi bir görevdir.

Sıkıyönetimin genişletilerek ilanından önce, bölücülük yaygaralarının yoğunlaştığı günlerde, Diyarbakır'da ilk kez 35 sendika ve kitle örgütü biraraya gelerek, bölücülük iddialarına ve sıkıyönetimin genişletilerek uzatılması istemine karşı ortak çalışmalar yürüttüler. Sıkıyönetim ilanıyla birlikte çoğu örgütler çareyi derneklerini kapayıp, sıkıyönetim dışına kaçmakta buldular. Doğuda en yığınsal olduklarını ileri süren iki gençlik örgütünün sıkıyönetim ilan edilince Diyarbakır'da yapacakları 1 Mayıs gösterileri-ni 14.000 nüfuslu küçük bir kasaba olan Bitlis'te yapmaları açık bir örnektir. Sadece bilimsel sosyalistler her hal ve şartta görev başında olma kararlılığıyla daha bir azimle bir adım geri çekilmeden mücadelelerini sürdürmektedirler. Sıkıyönetimin ilan edildiği 24 nisan günü Diyarbakır'da Genç Öncü'lerin görkemli bir gece yaparak "Uluslararası anti emperyalist gençlik dayanışma gününü" kutlamaları, bir gün sonra Bismil ilçesinde T.İ.P. parti gecesinin yapılması bu kararlılığın göstergesidir.

Tüm demokrasi güçlerinin aynı anlayışla, aynı sorumluluğu taşıyarak, Burjuva bölücülüğüne karşı, ırkçı şoven baskılara karşı, sıkıyönetimin keyfi uygulamalarına karşı; mevcut demokratik hakları korumak ve kullanılabilir duruma sokmak için kararlı bir mücadele yürütmesi, ülkemizde anti faşist mücadelenin ivedi gereğidir. Doğunun ve giderek ülkenin demokratikleştirilmesi için tüm demokrat güçler görev başına!

Piyangotepe ve mahallelerde görev

16 Mayıs gecesi, Ankara Piyangotepe'de, Türkiye İşçi Partisi üyesi Mehmet Çelik'in sahibi olduğu kahve, faşist katillerce basılıp içerdekiler yere yatırılıp taranır. 7 emekçi ölür, 2'si ağır yaralı biçimde kurtulur. Saldırının seçiliş zamanı ve yeri, bunun örgütlü, planlı bir saldırı olduğunu gösteriyor. Piyangotepe, ilericiliğiyle tanınan ve faşistlerce ''yeşil hatla'' çevrilmiş bir mahalledir. Saldırı TÜSİAD'ın girişiminin hemen ardından gerçekleşmiştir. Bunlar, planın tasarlandığı yeri, faşist katillerin ardındaki gerçek gücü açıkça gözler önüne bir kez daha sermiştir. Demokratik güçlerin, sıkıyönetimin meşruiyetini sağlayan bu aracın kullanılmasını engelleyen kararlılıkları, TÜSİAD ın bu tavrını doğurmuştur.

Büyük burjuvazinin bu saldırılarına karşı kararlılıkla hem genel olarak hem de birimlerde somut olarak mücadele edilmelidir. Kitlelerdeki mücadele ruhunu geliştirmek, mücadelelerinin yanlış yollara sürüklenmesine engel olmak önemli bir görevdir. Çünkü, faşist saldırılara ve giderek faşizme uygun bir ortam yaratılmak istenmektedir.

Faşist hareketin, mahalleleri, kullanmak istediği araçlar biçimine getirmesinde yardımcı olacak davranışlardan kaçınılmak zorundadır. 'Yeşil hatlar'la çevrili bölgelerde "kurtarılmış mahalleler" içinde kısılmaktan kurtulmalı, buralarda kitlesel eylemler yerine, bireysel teröre dayanan mücadele biçimleriyle, faşizmin bölgesel çatışmalar yaratarak daha büyük olayları doğurmasına yardımcı olunmamak durumundadır. Kitleler, olaylar karşısında pasif, seyirci durumda olmamalı, giderek yılgınlığa ve eylemsizliğe düşülecek konumlara gelinmemelidir. Sorunun sınıfsal özünü karıştırmamak ve bu mücadelenin tek ölçüsünün kitlesellik olduğu ve diğer eylemlerin de bu hedefe yönelik olarak düşünülmesi gerektiği unutulmamalıdır.

Bunları başarmanın çok çeşitli ve zengin yolları bulunabilir. Faşizme karşı mücadele, yalnızca bir karşı tepki olarak değil, faşizme, onu doğuran sisteme yönelik program ve mücadele yöntemlerini bizim belirleyeceğimiz bir mücadele olmalıdır.

KİTLESEL MÜCADELE

Kitlesel mücadeleyi bölgenin somut durumuna göre yürütmeliyiz. Kitlelerin sorunlarının çözümünde aktif olarak yeralıp, o sorunların nereden kaynaklandığını, sınıfsallığını ve çözümün nerede olduğunu gösterebiliriz.Bu, birleşik harekete götüren önemli bir adımdır. Sorunun çözümüne çalışılırken, kitleler doğrudan kendi düşmanlarıyla karşılaşacaklar, faşist hareketin hangi sınıfın çıkarları için çalıştığını daha kolay anlayacaklardır. Böylece faşist demogojinin etkisi kırılabilecektir. Sorunun soyut bir sağ - sol çatışması olmadığı anlaşılabilecektir.

Kitlelerle daha yakın, daha sıcak bağlar kurulmalıdır. Onların mücadeleye katılımı için elden gelen çaba sarf edilmelidir. Bu tek tek ev gezmeleriyle, sohbetlerle, bir sorunun çözümünde ortak mücadeleyle olabilir. Faşistlere karşı mücadelenin mutlaka mahalle halkınca benimsenmesi sağlanmalıdır. Mahalledeki faşist güçlerin tecriti ancak böyle sağlanabilir. Bugün bireysel olarak yapılan işlerin kitleselliği sağlanabilir.

Faşist harekete karşı mücadelede her olanak kullanılmalıdır. Küçük görülen pek çok araç anti - faşist mücadelede önemli mevzilerin kazanılmasını sağlayabilir. En başta demokratik hak ve özgürlüklere kıskançlıkla sahip çıkılmalıdır. Keyfi uygulamalara karşı çıkılmalı, uygulayanlar hakkında sonuna kadar geri adım attırılması için zorlayıcı olunmalıdır. "Kimi kime şikayet" mantığı bu uygulamaları kolaylaştıran yanlış bir anlayıştır.

Bölgedeki devlet kuruluşlarında halen varolan faşist yöneticilerin atılması için çalışılmalı, iktidar sıkıştırılmalıdır. Bu bölgelerin faşistleştirilmesinde bunların önemli payları olmuştur. Ve bu somut olarak gösterilebilir.

Faşist örgütlerin kapatılması için yoğun bir çalışma gereklidir. Faşist derneklerin açıldığı günden başlayarak yaptıkları işler tek tek anlatılmalı, "anarşinin" gerçek kaynağı belgelerle açıklanmalıdır. Eli pekçok yurtsever kanına bulanmış faşist katiller ortalıkta serbestçe dolaşmaktadır. Faşistlerin üs haline getirdikleri ve faşist canilerin barındıkları ev ve diğer yurtlar da biliniyor. Bunlar hiç bir çekingenliğe ve nemelazımcılığa düşmeden değerlendirilmelidir.

Kitlesel mücadele yöntemlerini başarılı olarak sonuca yönelik kullanmalıyız. Miting, toplantı, afiş, imza kampanyası, yazılama, yaygın dergi, gazete satışı, ortak işler için bağış toplama vb. gibi. Tüm demokratik güçlerin birlikte yapacakları bu eylemlerin önemi büyüktür. Kitleleri adım adım mücadeleye çekecek ve bu mücadelenin sürekliliğini ve örgütlülüğünü sağlayacaktır.

CHP iktidarının bu konudaki ikircikli tutumu sergilenmeli, onun anti faşist mücadeleye çekilmesi için uğraşılmalıdır. [illegible] ancak kitleleri bu mücadele içine sokarak sağlanabilir. Bu kuyrukçuluk değildir. Bilimsel sosyalist politikadır. "Emekçiler ayrıca.. sosyal demokrat önderleri faşizme karşı koruma tedbirleri almaya zorlamalı, faşist önderlerin tutuklanmasını sağlamalı, bunların yayın yapmalarına izin vermemeliydiler. Faşistlerin maddi kaynaklarına ve faşist hareketi besleyen kapitalistlerin kaynaklarına el konulmalı, faşist örgütlerin kapatılması ve bunların silahsızlandırılması için sosyal demokratlara baskı yapmalıydılar." (Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe, sayfa 58)

Mücadelenin örgütlülüğü ve birlikteliği başarıyı sağlayan unsurdur. Faşizme karşı tüm kişi ve grupları bu mücadeleye katmak zorunludur. Özellikle mahallede öne çıkan, saygınlığı olan kişilerin bu mücadele içinde aktif görev almaları kitlelerin de mücadele içine çekilmesini sağlayacaktır. Mücadele ortak bir örgütlenmeyle yönlendirilmelidir. Bu örgütlenmede kararların oybirliğiyle alınması mücadelenin kitleselliğini de sağlayan bir unsur olacaktır. Birlikte, grupçu eğilimlere olanak verilmemelidir. Bu örgütlülüğün ve mücadelenin tek garantisi birbirine güven, karşılıklı inançtır. Bu olmadan kitlesel mücadele sağlanamaz.

Bilimsel sosyalistler, Genç Öncü'ler mutlaka bu mücadelede öncü olarak kararlı ve örnek olmak zorundadır. Atak davranmak, mücadelenin en ön safında olunmak zorunludur. Öncülük ancak böylece benimsenebilir. Bilinmektedir ki, anti faşist mücadele ancak bilimsel sosyalist hareketin öncülüğünde başarıya ulaşır. Bunun sağlanması ise bilimsel sosyalistlerin çalışmalarına bağlıdır.

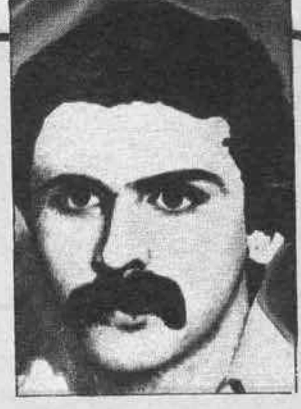
"Bugün temel görevimiz yığınları anti faşist bilinç ile örgütlemek faşizme karşı en etkin tavrı alması için iktidarı zorlamak, yine kitlesel direnişlerle faşistlere dünyayı dar etmektir."

Piyangotepe'de bu sağlanacaktır.
Piyangotepe'de ve Türkiye'de görev: faşizmi ezecek olan güçlerin örgütlü birleşik kitlesel gücünü oluşturmaktır. Görev başına.

MİLİTANLARIMIZ
BAYRAĞIMIZDIR

Tam renkli 7 kart,
8 Ekim 1978'de Ankara'da faşistlerce katledilen arkadaşlarımızın anısına hazırlanmış olan kartlar

Dağıtımı yapılmıştır.

NAZIM HİKMET

3 HAZIRAN 1963

1 MAYIS

1 Mayıs
yaşım yirmi
Lenin sağ.
Bir tek Kızıl Meydan
150 Milyon insan.
35 yıl geçti aradan,
yaşım yine 20,
Lenin yine sağ,
Kızıl Meydanlarda
1 milyar insan.

İlerlemeciler bölücülük ve teslimiyetcilikleri çığırtkanlıkla gizleyemez

1 Mayıs eylemi üzerinden bir ay geçmekle birlikte tartışmalar yoğun olarak sürüyor. İşçi sınıfı partisi ve GENÇ ÖNCÜ eylemden sınıf mücadelesinin geliştirilmesi için sonuçlar çıkarırken diğer sol gruplar da kendi açılarından değişik noktaların üzerinde durmaktadırlar.

Yalnız TİP ve GENÇ ÖNCÜ dışındaki örgüt ve eğilimlerin tartışmalarındaki en ilgi çekici nokta 'yavuz hırsızın ev sahibini bastırması' biçiminde yürütülmesidir. Çünkü 1 Mayıs sonrasında bütün eğilimler yayın organlarında, toplantılarda ve kongrelerde 'ak koyunun kara koyunun belli olduğunu' söyleyerek kendilerinin nasıl kahramanlıklar yaptıklarını, burjuvazinin oyunlarını uyanıklıkları sonucunda bozduklarını, anlatmaktadırlar.

Öyle şaşırtıcı durumlar ortaya çıkmaktadır ki sosyalistler çoğu zaman bunları nasıl açıklayacaklarını çözememekte, bu arsıklıklar karşısında hayrete düşmektedirler.

Örneğin 1 Mayıs'ta hiçbir eylem yapmamış olan TSİP en doğru tavrı ve eylemi kendisinin koyduğunu iddia etmekte, İstanbul'da doğru bir eylem yapan KURTULUŞ, İzmir'de kendisinin Maocularla yaptığı mitingi unutup, İlerlemecileri İzmir mitinginden dolayı ilerlemecileri hainlikle suçlamaktadır. Yine İstanbul'daki eylemlere karşı çıkmış olan DEV – GENÇ (veya diğer gruplar) akıl almaz biçimde kendilerinin 1 Mayıs günü eylem yaptıklarını ama yakalanmadıklarını söylemekte, kendisinin yaptıkları ile hiçbir farkı olmamasına karşılık ilerleme hareketini burjuvaziden takdir aldığı için (bu takdir aynı zamanda kendilerine de yöneliktir) yerden yere vurmaktadırlar.

Velhasıl 1 Mayıs sonrasında siyasi ortam tam bir panayıra dönmüştür. Elbette teslimiyetin doruğuna ulaşanların 1 Mayıs'tan sonra başları önünde dolaşacaklarını ummuyorduk, ama yüzsüzlüğün bu kadarı da beklenemezdi doğrusu. Böylesine geniş çaplı yalana, gerçekleri gizlemeye dayalı ajitasyon 1 Mayıs eylemi ile TİP ve GENÇ ÖNCÜ'nün kazandığı prestiji gölgelemeyi, kendi tabanlarındaki çözülmeyi engellemeyi huzursuzluğu bastırmayı amaçlamaktadır. Yoksa bir yandan kendi eylemlerini en doğru olarak öne çıkarırken, bu eylemin örgüt birimlerinde ve tabanlarında tartışılmasını yasaklamak aynı anda uygulanmaz idi.

Bu yüzsüzlüğün bayraktarlığını ilerlemeciler yapmaktadır. 1 Mayıs öncesi her aşamada yeni yeni gerekçelerle bölücülük ve teslimiyetçiliklerini gizlemeye çalışanlar bugüne kadar söylediklerinin üstünü çizerek yeni bir açıklama kampanyasına girişmişlerdir. Bu yüzden sözkonusu grubun durumu üzerinde durmakta yarar vardır.

1 Mayıs'a ilişkin SAVAŞ YOLUNUN 14. sayısında değerlendirme yazıları çıktı. Mantıklarının kendilerini hangi noktaya getirdiğini görmek ve temelsiz değerlendirmelerini anlamak için değerlendirmelere bir göz atalım.

"1 Mayıs 1979'un ardından" başlıklı yazıda 1 Mayısta yalnızca İzmir'deki mitingin doğru eylem sayılacağı, diğer sol grupların eylemleri ile yanlış yaptıkları belirtiliyor. Yazıda:

"Goşist çizgi ve gruplarda ise 1 Mayıs konusunda tam bir kargaşa, bir kararsızlık ve sonucunda da önceki tüm keskinliği çoğunlukla teslimiyet, yalıtlanma izlenmiştir."

Bu sözler üzerine biraz durup düşünelim. Goşistlerin 1 Mayıs'taki tavırları ne olmuştur? Goşistler de ilerlemeciler gibi 1 Mayıs gösterilerinin sadece İstanbul'la sınırlanmayacağını, taşıdığı potansiyel gereği tüm yurtta kutlanmasını önermişlerdir. Ve Dev-Yol 30, Kurtuluş ise 10'u aşkın bölgede miting düzenlemiştir. İlerlemeye göre buradaki teslimiyetçilik nedir? İzmir'deki kendi mitingleri ile goşistlerin İzmir veya başka bir yöredeki mitingleri arasında ne fark vardır? 1 Mayıs eylemi için zorunlu saydıkları 'kitlesellik' bu mitinglerde de sağlandığına göre eksikleri nedir? Kendi mitinglerinden farklı değilse, teslimiyetçilik nereden çıkmaktadır?

Yol ayrımında: ya sosyalistlerin uyarıcı sesine kulak verilecek

Ne yazık ki, bol lafla dolu olan yazıda böylesi önemli bir konuda yeni kendi eylemlerini teslimiyetçilik, tecrit olma gibi ağır ithamlarla suçladıkları bir konuda bir açıklama bulmak mümkün olmamaktadır.

Bu örnekte de görüldüğü gibi ilerlemeciler için kendi eylemlerini doğrulamak için öne sürülen gerekçeler aynı türden başka bir eylemin gerekçesi olamamaktadır. Bu durum onların faydacı, makyavelist küçük burjuva ideolojilerinin doğurduğu bir sonuçtur.

Kısaca 1 Mayıs'taki bölücü ve teslimiyetçi konumlarını yalnızca bir anlık yanlışlık olarak değerlendirmemek gerekmektedir. İzmir mitingi göz boyamak için, biraz daha etkin duruma gelebilmek için işçi sınıfının ve tüm demokrasi güçlerinin uzun vadedeki çıkarlarını ayaklar altına almaktan kaçınmayan bir hareketin ve ideolojinin son noktasıdır.

İlerlemeciler sınıf mücadelesinin gereklerini düşünmeden demokrasi mücadelesinin en kararlı savunucularının sosyalistler olduğunu unutup bu mücadeleyi 'burjuvazinin ilerici koluna' teslim ederek bağımsız politik hareketin gereğini inkar etmişlerdir. Eylem ve hedefleri CHP kuyrukçuluğundan dayanak almaktadır.

İleri sendikal hareket içinde ağızlarına çalınan bala karşılık tasviyeciliğin ve sınıf uzlaşmacılığının sol görünümünü sağlamanın aracı olmuşlardır. Sendika içi demokrasiyi grup çıkarları için ayaklar altına alarak, işçilerin sendikalarına güvensizlik duymasına, Maden - İş Sendikası'nın gerilemesine ve zayıflamasına neden olmuşlardır.

Demokratik güçlerin güç ve eylem birliğini sağlamak adına DİSK ile demokratik güçleri karşı karşıya getirmişler, güçbirliği dayatmacı uygulamaları ile bölücülük yapmışlar, işbirliğinin önüne UDC diye bir duvar örmüşlerdir.

Son günlerde ise işçi sınıfı mücadelesinde ne gibi sonuçlar doğuracağına bakmadan ileri sendikal hareketi bölme, iki başlı hale getirme ve ayrı konfederasyon kurma çabası içindedirler. İlerleme kampında 1 Mayıs bu amaca hizmet eden bir olay olarak ele alınmıştır.

Bu yüzden sosyalist hareket, ilerleme hareketinin ne söylediğine değil, ne yapmak istediğine bakmaktadır. 1 Mayıs konusundaki söz ve eylemlerini de bu gerçekler ışığında değerlendirmemiz gerekir. Ne söylerlerse söylesinler, İzmir mitinginin iki temel gerekçesi vardır.

1) DİSK'in önderliğinde İstanbul'da düzenlenen 1 Mayıs'ın başarısızlığı durumunda ilerleme kendisine DİSK'in yönetiminin yolunun açılacağını veya ayrı konfederasyon kurmanın şartlarının oluşacağını umuyordu.

2) Temel politikaları sosyalizm ekseninde demokratik hak ve özgürlüklerin kararlı bir biçimde savunma çizgisinden değil, CHP kuyrukçuluğundan kaynaklandığı için 1 Mayıs'ın, 1 Mayıs alanında yapılması için direnmenin CHP iktidarını düşüreceğini zannederek karşı çıkmışlardır.

Görülmektedir ki iki gerekçe de komplocu, bölücü ve teslimiyetçi bir anlayışın sonucudur. Sosyalistler kendi dar çıkarları için işçi sınıfının kazanılmış haklarını hiçe sayan ileri sendikal hareketin birliğini dinamitleyen ilerleme hareketine karşı en kesin tavrı takınacaklardır.

1 Mayıs'ların düzenlenmesi işçi sınıfının ileri sendikal hareketinin görevleri arasındadır. Ama onun tekelinde değildir. Sosyalistler eğer 1 Mayıs'ın sınıf mücadelesinin o günkü durumuna uygun bir anlayışla ele alınmadığını görürlerse en kararlı biçimde duruma el koyarlar. Yani eğer 1 Mayıs'ın İstanbul'da yığınsal biçimde kutlanması gerekiyor ise ve bu konuda da DİSK kararlı davranmıyor ve gereken ciddiyet içinde sorunu ele almıyor ise sosyalistler 1 Mayıs'ın İstanbul'da yapılması için çaba harcarlar. Şu gerekçeler alt alta sıralandığında tutarsızlık ortaya çıkmaktadır:

'1 Mayıs İstanbul'da yapılmalıdır.. Bunun için güçlü önderlik gerekir... DİSK konuyu gereken ciddiyetle ele almaktadır.. O halde biz de İzmir'e

gidiyoruz'

Demek ki DİSK'i kararlı olmaya teşvik etmek sadece mektup yazmakla, demeç vermekle olmaz. DİSK geri dönse bile 1 Mayıs'ı ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmeyi amaçlamaktan geçer.

1 Mayıs'ın 1 Mayıs alanında kutlanması kararlılığını herşeyden önce kendileri göstermek ve DİSK'in bu doğrultuda somut adımlar atmasını sağlamak üzere ısrarlı ve kararlı olmak zorundaydılar. Ama ilerlemeciler, bu doğrultuda gerek burjuvaziye karşı, gerek DİSK yönetimi üzerinde kararlılıklarını hissettirmek şöyle dursun, daha başından itibaren 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı dışına 'kaçırılması' için her türlü yolu denemişlerdir. Bu gerçekler ortada dururken saha kenarındaki seyirciler gibi DİSK'in kararlı bir tutum almasını beklemek ve sonra da onu yargılamak kendi teslimiyetçiliklerini örtmeye yetmez. İlerlemeciler, baştan sona DİSK'i İstanbul konusunda zorlamamışlar, ona İstanbul dışında da 1 Mayıs kutlamalarının yapılabileceğini kabul ettirmeye çalışmışlardır. Buna gerekçe olarak 'son akaryakıt ve taşıma ücretleri zamlarından sonra kitlelerin Anadolu'dan İstanbul'a geniş ölçüde aktarılması zorlamıştır'. 'Yöresel çıkışlara akabilecek potansiyeli İstanbul'a aktarmayı' mali sorun nedeni ile olanaksız gören ilerlemeciler İzmir mitingi için yüzbinlerce lira harcayarak yurdun en uzak yerlerinden bile adam getirmeye çalışmışlardır. Demek ki 'akaryakıt zamları' gerekince kitlesel eylemlere engel oluşturmuyormuş.

Savaş Yolu 14. sayıda '1 Mayıs'ın damgasını yiyen iki hafta' başlıklı yazı ise ilerlemenin demokratik hak ve özgürlükleri koruma ve öncülük konusundaki anlayışını çok açık ifade etmektedir.

'Faşist tırmanışı faşizme dönüştürmeyi özleyen kimileri için 1 Mayıs bulunmaz fırsattı. Ordu içinden bir darbe söylentilerinin yabancı bir gazetelerde görüldüğü bir dönemde, büyük olaylara ve kan dökülmesine neden olacak bir 1 Mayıs hem hükümeti götürür, hem de faşizmi yaklaştırabilirdi!

Sonuç: eğer faşizmin gelmesini istemiyorsan geri basmak zorundasın. Sosyalistler ve demokratlar CHP hükümetinin de aynı bu anlayış içinde tekelci burjuvaziye peşpeşe ödünler verdiğini görmek zorundadırlar. İstanbul'da yapılması için direnilen 1 Mayıs eyleminin CHP hükümetini düşürmeyi amaçlamadığını sınıf mücadelesinin en basit ilkelerini bilen kişi bile görebilir. Sosyalistler faşizmin tırmandığı dönemde iktidardaki sosyal demokratları daha tutarlı davranmaya zorlamak için onların sağa kayışına engel olmak, anti - demokratik uygulamalarına karşı çıkmak durumundadırlar. Sosyalistler, faşizme karşı mücadeleyi yürütmek için sosyal demokratların peşinden gitmeyi ilerleme gibi kuyrukçulara bırakarak mücadele verirler.

Yığınsallık konusunda bu derginin mahkemelerle ilgili yazısında açıklama olduğu için biz burda aynı konuya girmeyeceğiz. Sadece savaş yolundan bir alıntıile yetineceğiz.

'. . . . 1 Mayıs kutlamaları, sınıf savaşımının içinde bulunulan aşamadaki görevlerine, sınıf savaşımının strateji ve taktiklerine bağlıdır. 1 Mayıs kutlaması Türkiye somutunda, işçi sınıfının ve bağlaşıklarının devrim hedefine doğru giden yolda attıkları bir adımdır. *Bu somut koşuldan ve hedeften soyutlandımı 1 Mayıs sıradan bir kutlamaya ve gövde gösterisine dönüşüverir.*' Başka bir deyişle İzmir mitinginde olduğu gibi.

Kaldı ki, geçmiş yıllardaki kendi yayınlarında yazdıklarına göre beşyüzbin kişilik 1 Mayıs'ların yanında İzmir'deki 10 - 15 bin kişilik mitingi kitlesel kutlama saymak kendi mantıklarının iflası demektir.

1 Mayıs 1977 ' de 36 yurtsever 1 Mayıs alanında katledildi. Ve bu katliam çok önceden ayan beyan düzenleniyordu. Ama buna rağmen bu kutlamadan üstelik MC koşullarında bir adım geri atılmadı. 1 Mayıs 1979 da da provokasyon ihtimali vardı. Ama 1977'den daha az bir düzeyde. Bunları unutup kan dökülecek vs. diye provokasyon edebiyatı yapmak korkaklığı örtmekten başka bir işe yaramaz.

Sonuç olarak ilerlemeciler 1 Mayıs 1979 daki tavırları ile demokrasi mücadelesini arkadan hançerlemişlerdir. Faşizme karşı mücadelede büyük önem taşıyan DİSK'in birliğine ve saygınlığına kara sürmüşlerdir. En zor durumda, burjuvazinin saldırısı karşısında DİSK'i bırakıp kaçarak, ilerici, demokrat saflarda provokasyon olur, hükümet düşer yaygaraları ile kararsızlık yaymaya çalışmışlardır. Böylesi bir bölücü ve teslimiyetçi grubun '1 Mayıs 1979 ilerici güçlerin birliğinin ne kadar yaşamsal önem taşıdığının artık kavranması gerekiyor' diye dersler çıkarmaya hiçbir hakkı yoktur. Çünkü her zor koşulda bu birliği dinamitlemeyi adet haline getirmiştir. Bu yüzden bilmelidirler ki çok sözünü ettikleri ilerici güçlerin eylem birliği kendilerini kafalarına vura vura hizaya getirecektir.

Ya sosyalistlerin uyarıcı sesine kulak verecek,buna uyacaklardır, ya da içine girdikleri teslimiyetçi tavır içinde İzmir'e kaçışından sonra burjuvazinin şu emrine uyacaktır:

'Haydi 1 Mayıs 1980'de Çemişkezek'teki 1 Mayıs Cumhuriyet alanına!

... ya da ...

CHP SOSYAL DEMOKRASİ VE GENÇLİK

Cumhuriyet Halk Partisi kadın ve gençlik kollarıyla, merkez kurultayıyla yoğun bir iç mücadeleden geçti, yeni dönem yöneticilerini seçti. Ancak tüm kongrelerinde de kaba gözlemle bile ortaya çıkan bir gerçek vardı: sağa doğru kayışın sosyal demokrat olma niteliğinde olan bir hareketi hızlı biçimde iç demokratik uygulamalardan bile uzaklaştırması, hareketin burjuva özünün daha çarpıcı biçimde ortaya çıkması.

Bu geriye gidiş en belirgin biçimde kendisini CHP Gençlik Kolları kurultayında gösterdi. Herhangi bir partiye onur vermeyecek biçimde kongrenin iç ve dış güvenliği güvenlik kuvvetlerine verildi, kafalar gözler yarıldı. Tüm bunların asıl önem taşıyan noktasıysa, sosyal demokrasinin gençliğe ve örgütlenmesine bakışının bir kez daha ve en çıplak biçimde sergilenmesiydi.

Türkiye'de demokratik toplumsal muhalefetin, işçi sınıfının politik hareketinden koparılıp, "umut" biçiminde sosyal demokrasinin peşine takılmasında büyük görevler yüklenmiş olan gençlerini, gerçekte seçim aracı olarak gören, gerektikçe parti içi hesaplaşmalarda vurucu güç olarak kullanan, seçim önceleri, mitinglerinde bağırtan, afiş yapıştırtan, yazılama yaptıran, kısacası, burjuva özüyle yapamayacağı tüm işleri yaptıran CHP'nin ne denli gençlik sorunlarına kapalı olduğu bir kez daha görüldü.

Gerçekten de özellikle ülkemizde, sosyal demokrasinin gençliğe yaklaşımı bu son kongrelerinde sergiledikleri gibi son derece çıkarcı noktalara dayanır. Hiç bir zaman, sosyal demokratik doğrultuda düşünen gençlerin faşizme, emperyalizme karşı örgütlenmelerine, benzer biçimde düşünen gençlik örgütleriyle, bilimsel sosyalist gençlerle iş ve güç birliğine girmelerine olanak tanınmaz. O kadar ki, birimlerde, yani okullarda, mahallelerde bile faşist tırmanışın hedeflerinden birini oluşturan sosyal demokrat gençlerin, aynı bölgede bulunan diğer ilerici, sosyalist gençlerle birlik olarak, faşizme karşı direnmeleri bile büyük suç olarak nitelenir.

Ülkemizde, sosyal demokrat gençliğin kitlesel örgütlenmeyi gerçekleştiremeyişi, bu yönde atılan tüm adımların da CHP içi gruplaşmaların, iktidar savaşının aracı olarak atılması; ilerici gençlik hareketinde önemli sayılacak bir boşluğu yaratmaktadır. Sosyal demokrat gençliğin bu tür örgütlenmeyi gerçekleştiremeyişi, ağırlıkla gençlik kolları içinde kalınması bir başka gülünç ama, demokrasi mücadelesi açısından acı gerçeği de birlikte getirmektedir.

"Sol" adına, "sosyalizm" adına ortaya çıkan, bu yönde büyük sözler eden, en keskin görünen kimi gençlik gruplarının, "Legalitesinden yararlanma" adına sosyal demokrat hareket içinde olmaları, özellikle gençlik kollarının yerel yönetimleri düzeyinde "yönetime gelme" savaşı vermeleri sonucu ortaya çıkan kötü görünüm, demokratik güçler için taşıdığı hastalıklar açısından önemle üzerinde durulması gereken noktadadır.

Yukarda belirtilen düşüncelerle, CHP içinde bulunma; kendi yaklaşımlarını kısa sürede yok etmekte, yani politik bir örgütte, "ayrı politik çekirdek" olma niteliği doğal olarak kalmamaktadır. Sonucunda "tek yol devrim" sloganlarıyla birlikte "tek yol oy" afişi asılması, "ileri demokratik devrim" diyerek sosyal demokrasinin vurucu gücü olarak kullanılması yadırganmayacak sonuçlar olmaktadır.

Bu grupların kendi iç mantıklarıyla bile yaklaşıldığında sorunun anlatılabilinir yanı yoktur. "Legalitesinden yararlanma", "yönetime gelip devrimci hareketi toplama", "ayrı politika yapma"... gibi gerekçelerin tümü oportünist, makyavelist yaklaşımlarını daha da çıplak biçimde ortaya sermekten öteye gidemez.

"Sol" adına yapılan bu makyavelizmin, sosyal demokrasinin gençliğe yaklaşımının tek yarar sağladığı çevreyse, gerici-faşist hareket olmaktadır. CHP'nin ve gençliğinin içinde bulunduğu bu geri konum, sosyal demokrat ilkelere inanan gençlerin toparlanamaması, en başta bilimsel sosyalistlerce kayguyla karşılanır. Bilimsel sosyalist gençlerin, gençliğin tek örgütü olmak için mücadele ne denli gündemlerindeyse, sosyal demokrat gençlerin de ayrı bağımsız, politik örgütlerini oluşturmaları ve bilimsel sosyalist gençlerle, sosyal demokrat gençlerin örgütsel düzeyde ilişkiler sürdürmeleri de istenir. Ancak, bu istem gerçekleşmediği sürece de faşizmin ekmeğine yağ sürer bir konumda olan durumun korunması için de beklenilmez.

CHP'de "örgütlü" gençliğin bu konuma getirilmesiyle yalnızca sorumsuzlar seviniyorlar. Tek yararlananlarsa gerici ve faşist güçler.

gençliğin bilimsel sosyalist sesi olma onuruyla bir yıl

(2. sayfadan devam)

İlk sayının çıkmasından bu yana sürekli yükselen bir satış grafiğini başardık. Öylesine ki, son aylarda koşulların zorunlu kıldığı başarısızlıklara karşın her sayı daha geniş çevreye ulaşmamız duraksamadı.

Yayın yaşamımıza, anti demokratik biçimde son verilmek istendi. Ancak bunun sağlanması olanaksızdı. Yeri yeni yayınla dolduruldu. Yeni yayın, "mücadelenin sürekliliğinin kanıtı" oldu.

Bu gün anti - demokratik baskılar yüzünden içinde bulunduğumuz geri nokta, tüm bunlardan hareketle, Genç Öncü Genel Başkanı'nın ilk sayıdaki yazısında sıraladıklarından ötürü kalıcı olamayacaktır. Genç Öncü'lerin örgütlenmeleriyle, yayınları arasında oluşan bu göreli dengesizlik en kısa sürede aşılacaktır. Çünkü, her şeye karşın, sürekli yükselen bir artış grafiğine sahibiz, yani gençliğin bilimsel sosyalist tek sesi olmak yolunda ilerliyoruz. Çünkü, dayandığımız hareket yükseliyor. Çünkü, yayınımız bir kaç kişinin kişisel çabalarıyla değil, yurdumuzun tüm yörelerinden binlerce Genç Öncü'nün ortak meği olarak çıkıyor.

Gençliğin enternasyonalist eğitiminin ve örgütlenmesinin bir aracı olarak, her koşulda, baskıları ve sınırlamaları en kısa sürelerde aşarak, sürekli daha gelişkin bir yayın her zaman çıkacaktır. Gençliğin bilimsel sosyalist sesi olma onuruyla dopdolu, her gün daha ileri hedefler için çalışarak, yepyeni yıllara ulaşacağız.

FAŞİZME KARŞI

GENÇ ÖNCÜLER

